

- ⊕ **Exposicions:** 'Meet Vincent van Gogh' a Barcelona
- ⊕ **Cultura popular:** Guia de les Falles 2019
- ⊕ **Cultura popular:** Perpinyà, capital de la Sardana

L'independentisme planta cara al règim del 78 a Madrid

EDITORIAL VICENT PARTAL A Madrid, acorralant el règim al cor mateix del règim

LA DADA D'EN JOE BREW

La mentida del 47%: l'independentisme ja és majoritari

{ Avui, 16 de març de 2019, **Jordi Cuixart i Jordi Sànchez** fa 516 dies que són a la presó, **Oriol Junqueras i Joaquim Forn** 499 i **Carme Forcadell, Dolors Bassa, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull** en fa 389 }

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

A MADRID, ACORRALANT EL RÈGIM AL COR MATEIX DEL RÈGIM

La manifestació d'avui a Madrid és un èxit total abans de començar i tot. Ho és per l'enorme mobilització de ciutadans de tots els Països Catalans que s'ha aconseguit, representada pels autobusos i els trens plens de gent que a aquesta hora ja han començat el camí.

Una vegada més, es demostra la resistència del moviment independentista i la seua fortalesa inaudita. Nou anys després d'aquella primera manifestació contra la sentència de l'estatut, l'independentisme continua posant-se reptes i superant-los un a un.

—
La manifestació també serà un èxit –no en tinc cap dubte, d'això– per la participació fraternal del Madrid republicà, del Madrid contrari al règim, del Madrid que veu amb la mateixa alarma que nosaltres la normalització del feixisme per part de la dreta i del PSOE. Cal reconèixer que Podem ha estat una veu solidària contra la repressió i cal agrair-ho. Però mai no ha volgut anar més enllà i això ha deixat orfes molts espanyols que avui, per fi, tenen una oportunitat per a expressar-se. Ho faran amb nosaltres i ho faran amb milers de persones arribades de les altres nacions que encara avui formen part de l'estat espanyol. Agraïu-los efusivament el suport i assegureu-los que la nostra república serà solidària amb les seues lluites. Braç a braç i de costat.

—
Però la manifestació d'avui serà, sobretot, un gran èxit pel moment en què es fa i per què significa.

Aquesta extraordinària mobilització arriba quan el judici als presos polítics catalans ja ha superat l'equador. Quan l'estat espanyol ja ha desplegat tota la seua parafernàlia, amb la màxima pompa, per fer-nos creure que això que anomenen 'l'aventura' de l'octubre republicà s'ha acabat. I anem a Madrid, avui dissabte, a dir-los que van molt equivocats.

—
Ells ens van perseguir. Ens van pegar. Ens van reprimir. Ens van violentar. Ells han posat a la presó els nostres caps polítics i socials. Hem vist el president de Catalunya a l'exili. Han suplantat il·legalment les nostres institucions. Han tancat el parlament, seu de la sobirania. Han convocat il·legalment eleccions. Han deixat anar l'extrema dreta a agredir de manera impune de nit. Han insultat. Han mentit, han mentit, han mentit i han mentit tant com saben. Han manipulat les coses, els fets, les decisions. Han mantingut en presó preventiva durant un any i mig homes i dones que no han comès cap delicte i que estan plens de raó. Han perseguit les idees i la seua expressió en llibertat. Han pagat favors a l'estranger. Han embogit cada vegada que algú dubtava d'ells i del que feien. Han pervertit les regles més elementals de la democràcia. I no poden. No poden.

Mentre el règim exposa al búnquer del Suprem la presidenta del parlament, mig govern i els dirigents de la societat civil, la societat catalana aquest dissabte no és que no faça cap pas enrere sinó que, encara més, ha decidit d'anar allà mateix, a sa casa, a dir-los a la cara que és inútil negar les evidències

Difícilment, un estat europeu podrà abocar més violència i repressió contra un moviment polític, contra un poble, que la que l'estat espanyol i el règim monàrquic que el representa han abocat contra l'independentisme i contra tot el poble de Catalunya –tots hem pagat les seues arbitrarietats, hàgem votat què hàgem votat. Les costures d'allò que és comprensible i tolerable en democràcia, el govern espanyol les ha estirades fins al límit de trencar-se. Posant en joc, fins i tot, la seua reputació. I avui –per això aquesta manifestació ja és un gran èxit abans d'haver començat– constataran novament que a nosaltres no ens poden vèncer. De manera més directa que mai. Aquesta vegada no ho constataran mirant displicentment un televisor que els porta les imatges que alguns volen que vegen. No. Avui ens podran veure des dels seus despatxos, ens podran veure des dels seus carrers, desfilar pel centre de la seua capital i convertint la convocatòria en un desafiament que diu molt de l'estat anímic del país.

—
Anar avui a manifestar-nos a Madrid és acompanyar, gràficament i tot, el règim del 78 al cor mateix del règim, allà on viu i respira. Anar avui a manifestar-nos a Madrid és explicar-los, gràficament i tot, que ells ja poden fer com vulguen, perquè no podran doblegar la voluntat del moviment independentista, de la majoria del poble català. Anar avui a manifestar-nos a Madrid és demostrar-los, sí, gràficament i tot, que ja no els tenim gens de por i que, si volen trobar una eixida, val més que ho comencen a entendre.

Les urnes del pla B, que no crec que hagen aparegut aquesta setmana per casualitat, diuen als centres del poder espanyol que els ciutadans de Catalunya estem preparats per votar quan nosaltres vulguem i de la manera que vulguem. Que farem tants primers d'octubre com calguen i vulguem fer. I que el camí de la repressió que ells han volgut triar i que tants costos els comporta també a ells és, simplement, inútil. Mentre el règim exposa al búnquer del Suprem la presidenta del parlament, mig govern i els dirigents de la societat civil, la societat catalana aquest dissabte no és que no faça cap pas enrere sinó que, encara més, ha decidit d'anar allà mateix, a sa casa, a dir-los a la cara que és inútil negar les evidències. Que el problema de Catalunya és polític i només tindrà una solució política. I que en el supòsit que ells creguen que això consisteix a veure qui es cansa abans de qui, aquesta avinguda plena d'estelades serà la prova que ni la repressió, ni les mentides, ni les manipulacions, ni la violència que des del 2014 la policia, els mitjans, les empreses i els successius governs del règim han abocat sobre l'independentisme no ens fan cap efecte.

—
Ep! I no és això i prou. No és tan sols que no ens fan cap efecte, sinó que, a més, fan que s'identifique el moviment independentista català com el far que pot guiar totes les nacions de l'estat cap a la ruptura que nosaltres mateixos no vàrem saber fer a la mort de Franco. ■

EL GENOCIDI DELS INSECTES

MERCÈ IBARZ

Papallones pintades per Bartolomé Bermejo el 1490 per a la 'Pietat Desplà' conservada al museu de la Catedral de Barcelona i actualment al MNAC en l'exposició dedicada al pintor gòtic. B.B.

Un estudi alerta d'un 40% de les espècies en declivi i del perill de la seva total desaparició en un segle, per causes gens naturals

Quina paraula hi ha, si n'hi ha, quina hi hauria d'haver, si no n'hi ha, per a l'extermini d'una espècie animal no humana? No mereix també la de genocidi?

Fa unes setmanes escrivia aquí sobre la desaparició dels pardals, els ocells que han acompanyat la vida a la ciutat des de l'edat mitjana. Avui ho faig sobre una desaparició encara més greu si és possible, més devastadora per a tots els ecosistemes naturals, la dels insectes. Una catàstrofe que afecta la biodiversitat i la nostra alimentació, la vida: la dels insectes, la humana, la del món vegetal.

Males notícies, molt dolentes, sí, tret que considerem el sacrifici dels insectes com un esclatant principi de realitat que faci canviar les coses arreu del planeta. Una cosa més que deurem als insectes: a les papallones, als escarabats, a les libèl·lules, a les abelles, a les formigues... Podrien desaparèixer en un segle.

És la conclusió feta pública aquest mes de febrer per la revista *Biological Conservation*, dels investigadors de les universitats de Sydney i Queensland, Austràlia, un estudi que és el primer informe mundial sobre l'evolució de les poblacions d'insectes. L'estudi és dirigit per Francisco Sánchez-Bayo, lleonès d'origen, estudiós de les muntanyes i de la seva fauna i flora que

Les causes del desastre no són precisament naturals. La principal és la pèrdua dels hàbitats per les pràctiques agrícoles, la urbanització i la desforestació

La segona causa és l'ús creixent de fertilitzants i pesticides en l'agricultura arreu del món i la contaminació amb productes químics de tota mena

fa temps que es va traslladar a terres australianes i després a les japoneses, on es va formar encara més en horticultura i en el que al Japó en diuen 'art de la natura'.

Les conclusions de l'estudi són alarmants. La investigació revisa setanta-tres estudis existents a diferents parts del món publicats els últims tretze anys. En total, el 40% de les espècies d'insectes estan en declivi. Des de fa trenta anys, la biomassa total dels insectes disminueix d'un 2,5% l'any. La seva taxa d'extinció és vuit vegades més ràpida que la dels mamífers, els ocells i els rèptils. 'A aquest ritme, no hi haurà insectes al planeta', alerta la investigació, 'o potser només algunes espècies perjudicials que s'hauran desenvolupat en detriment de les altres', com ara certs escarabats i mosques domèstiques.

La crisi és mundial. Ja s'han observat esfondrades de poblacions d'insectes arreu del planeta. A Puerto Rico, les espècies terrestres dels boscos tropicals han caigut d'un 98% en trenta-cinc anys. A Alemanya, un 75% dels insectes voladors han disminuït en les reserves naturals protegides.

Les causes no són precisament naturals. La principal, ha dit i repetit a diferents mitjans el director de l'estudi australià, és la pèrdua dels hàbitats per les pràctiques agrícoles, la urbanització i la desforestació. La segona, l'ús creixent de fertilitzants i pesticides en l'agricultura arreu del món i la contaminació amb productes químics de tota mena. La tercera, factors biològics com les espècies invasores i patògenes. I en quart lloc, i darrere de tots els factors anteriors, el canvi climàtic (en particular a les zones tropicals, on més impacte té).

Els insectes proporcionen aliment a ocells i mamífers petits, pol·linitzen el 75% dels conreus mundials, restableixen els nutrients de la terra i mantenen controlades certes plagues.

En la gravetat de la situació concorden altres investigadors que no han participat en aquest estudi de les universitats australianes. Demanat per la BBC, un portaveu de Buglife, organització britànica benèfica per a la conservació de la natura, recorda que, 'a més dels terribles efectes en les abelles, la pol·linització i de retruc l'alimentació humana, les desaparicions afecten també els escarabats que reciclen deixalles i les libèl·lules que porten la vida a rius i estanys.'

La naturalesa té horror al buit, subratlla a Le Monde un investigador francès: 'Quan un nínxol ecològic queda lliure, de seguida és ocupat per una altra espècie. No hem de comptar amb la desaparició generalitzada dels insectes per a treure'ns de sobre espècies que ens porten problemes. Ben al contrari: la desaparició dels insectes deixa el camp lliure a espècies que poden proliferar i causar molts més problemes. Com més feble és la diversitat biològica d'un medi, menys estable és aquest mateix medi.' 📺

L'EXHUMACIÓ DE FRANCO PODRIA AVANÇAR-SE AL 28-A

PERE MARTÍ

El problema de Franco no són els seus ossos, sinó que el seu esperit continua viu i impregna moltes estructures de l'estat espanyol. ACN

El problema de Franco no són els seus ossos, sinó que el seu esperit continua viu i impregna moltes estructures de l'estat espanyol * Puig fa una crida a la mobilització electoral per a frenar l'extrema dreta *** El síndic andorrà alerta dels abusos econòmics, com els salaris baixos i el preu dels lloguers**

TEMA DEL DIA

Ossos. El govern de Pedro Sánchez ha xutat la pilota endavant i ha promès que l'exhumació de les restes de Franco es farà el 10 de juny. És una decisió que l'honora, però arriba tard perquè abans, el 28 d'abril, hi ha eleccions espanyoles i, per tant, no hi ha cap garantia que es compleixi. Prometre coses per passades les eleccions és gratis. El 10 de juny no tan sols no hi ha cap garantia que Sánchez continuï de president del govern espanyol, sinó que pot ser que el seu lloc l'ocupi un hereu del franquisme que l'última cosa que farà és remoure els ossos del dictador.

Encara que guanyés el PSOE, com indiquen la majoria d'enquestes, una decisió

del Tribunal Suprem podria tombar la decisió d'exhumar les restes del dictador: pot declarar nul l'acord del govern espanyol del 15 de febrer. I tenint en compte l'ambient que es respira a la judicatura espanyola, és molt probable que la resolució de l'alt tribunal vagi en aquesta direcció. El problema de Franco no són els seus ossos, sinó que el seu esperit continua viu i impregna moltes estructures de l'estat espanyol. Més que exhumar quatre ossos polsosos, caldria una desfranquització d'Espanya, que encara continua pendent. La idolatrada transició no va significar cap ruptura amb el franquisme, sinó un pacte de silenci, que deixava intactes bona part de les seves estructures i els seus crims pendents de jutjar.

El 10 de juny no tan sols no hi ha cap garantia que Sánchez continuï de president del govern espanyol, sinó que pot ser que el seu lloc l'ocupi un hereu del franquisme

El problema de Franco no són els seus ossos, sinó que el seu esperit continua viu i impregna moltes estructures de l'estat espanyol

Quan Espanya ha entrat en crisi, l'esperit de Franco s'ha tornat a fer present. No és pas l'independentisme que ha ressuscitat el franquisme, sinó que el franquisme no havia desaparegut mai, continuava camuflat en la judicatura, en la policia, en l'exèrcit i en la política. Quan l'independentisme ha estat una amenaça per al règim del 78, només ha calgut treure la pols a la sala de vistes del Tribunal Suprem, que és la mateixa on es jutjaven els lluitadors antifranquistes. El lloc on avui declaren els dirigents independentistes abans era la seu del Tribunal de Orden Público (TOP), que després es va rebatejar amb el nom d'Audiència Nacional i va canviar d'edifici. Però l'esperit encara és el mateix.

Aquestes setmanes veiem, dia rere dia, com decauen les acusacions contra els dirigents independentistes. Ni rebel·lió, ni sedició, ni malversació. I a mesura que passen els dies, el president de la sala, Manuel Marchena, es va posant més nerviós i actua de manera més autoritària, negant que es presentin proves o s'exhibeixin imatges, cosa que deixa els acusats en clara indefensió. Malgrat els esforços del fiscal espanyol i de l'advocada de l'estat, que són més durs que Vox en els interrogatoris, el relat judicial en què es basava l'acusació contra els dirigents independentistes es va evaporant. Aquesta setmana, el major Trapero ha donat el tret de gràcia a l'acusació de rebel·lió i ha posat en evidència Diego Pérez de los Cobos, que va arribar a dir que els Mossos havien fet una comanda d'armes de guerra. Els dirigents independentistes haurien de ser absolts, juntament amb Trapero, i els responsables de la Guàrdia Civil i la policia espanyola haurien d'estar encausats per fals testimoni.

Res d'això no passarà, perquè les mancances democràtiques de l'estat espanyol són evidents. L'esperit de Franco encara campa lliurement i, malgrat que els seus ossos estiguin en aquest monument a la vergonya que és el Valle de los Caídos, la seva ideologia encara és ben viva. Segons com vagin les eleccions

del 28 de maig, no caldrà esperar el 10 de juny, perquè l'exhumaran abans i li donaran un despatx a la Moncloa.

MÉS QÜESTIONS

Puig anima a la mobilització electoral per a frenar l'extrema dreta. El president de la Generalitat i secretari general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, ha enviat una videocarta a tota la militància socialista per a animar a la mobilització en les eleccions del 28 d'abril. 'Compto amb tu perquè ningú es quede a casa i aconseguir una mobilització històrica amb la qual frenem l'extrema dreta i consolidem el canvi a la Comunitat Valenciana', diu. En un format nou en la comunicació dels socialistes, el candidat recorda als militants que cada vot compta. 'Totes les eleccions són importants, però la cita que tenim el 28 d'abril és decisiva, per als valencians, per als espanyols i per a aquells que volem la democràcia.' En aquestes eleccions, diu, es decideix 'si anem endavant o enrere, si triem continuar avançant amb un govern honrat de progrés o si tornem al passat de la corrupció i l'especulació', i fa valdre la feina feta aquesta legislatura: 'La Generalitat progressista ha recuperat la nostra dignitat com a poble i, junts, hem començat a superar les hipoteques del pitjor passat.' Puig també s'ha referit a les eleccions espanyoles perquè Espanya es juga tenir un govern aliat dels valencians que lluiti 'per la justícia social i entenga la pluralitat' o bé tornar a un govern centralista, 'que ens discrimina i consolida la desigualtat'.

Un Brexit sense acord afectaria el 57% de les exportacions valencianes. Els aranzels que aplicaria el Regne Unit en cas de sortir de la Unió Europea sense acord del Brexit afectaria el 57% de les exportacions valencianes a aquest país, segons un informe del Servei d'Estudis de Cambra València. L'informe sobre l'impacte dels aranzels del Regne Unit en les exportacions valencianes analitza la política comercial que el Ministeri d'Economia britànic va fer pública abans de la votació al seu parlament,

i que s'aplicaria durant un any en el supòsit d'una sortida sense arribar a un acord el 29 de març. Segons la Cambra de Comerç, aquesta política comercial implicaria que el 87% dels productes importats pel Regne Unit estarien lliures d'aranzels, amb la finalitat de minimitzar el cost per a empreses i consumidors. El 13% restant pagaria aranzels, perquè el govern britànic considera que són els sectors industrials més vulnerables davant la competència exterior: alimentació (carn, peix i cereals, sobretot), productes energètics, productes químics, tèxtil i confecció, manufacturats

Aquesta setmana, el major Trapero ha donat el tret de gràcia a l'acusació de rebel·lió

Carles Rahola. ACN

i vehicles. Encara que no hi hagi una sortida sense acord (tal com va votar el 13 de març mateix el parlament), una política comercial futura a negociar pel Regne Unit amb la Unió Europea podria acostar-se als termes publicats, segons l'informe elaborat per Cambra València. Si bé els aranzels només s'aplicarien al 13% dels productes importats pel Regne Unit, afectarien el 57% de les exportacions valencianes al país britànic, segons dades de comerç exterior de 2018.

El govern balear aprova el decret d'avaluació i certificació de coneixements de llengua catalana. El consell de govern ha aprovat, a proposta de la Conselleria de Cultura, Participació i Esports, el decret d'avaluació i certificació de coneixements de llengua catalana, amb els objectius d'adaptar la normativa vigent fins ara a l'estructura actual de l'administració i d'actualitzar els continguts de cada nivell i els criteris d'avaluació. En primer lloc, amb l'aprovació d'aquesta norma, retorna a la Direcció General de Política Lingüística la competència de convocar, organitzar i gestionar les proves de coneixements de llengua catalana que fins ara tenia l'Institut d'Estudis Baleàrics. La Direcció General de Política Lingüística torna a ser l'òrgan encarregat d'organitzar les proves i d'expedir els certificats, i això vol dir, entre més, convocar les proves, nomenar els tribunals, gestionar la borsa de personal col·laborador, nomenar els membres de la comissió tècnica, expedir els certificats i dur-ne el registre, etc. En segon lloc, el nou decret incorpora un seguit de canvis, com ara la modificació de la composició de la comissió tècnica d'avaluació de coneixements de català, a la qual s'atribueix una funció nova, que és la d'emetre informes sobre les sol·licituds d'homologació dels estudis de llengua catalana de l'educació secundària obligatòria i del batxillerat amb els certificats de coneixements de llengua catalana. Abans, aquesta funció requeria en la comissió tècnica d'assessorament per a l'ensenyament en llengua catalana, que ara depèn de la Conselleria d'Educació i Universitat.

El síndic andorrà alerta dels abusos econòmics, com els salaris baixos i el preu dels lloguers. Amb motiu de la Diada de la Constitució, Vicenç Mateu ha fet el darrer discurs institucional com a Síndic General. Ha alertat contra els possibles abusos dels privilegiats respecte de les classes mitjanes i treballadores que creu que amenacen la cohesió social. També ha dit que potser aviat hi hauria una dona síndica per primera vegada. També ha demanat a les noves generacions i a la resta de la societat que fessin seu el país i la llengua nacional. El síndic creu que quan s'assoleixi un acord d'associació amb la Unió Europea, Andorra podrà deixar enrere el seu tradicional replegament. Ha afegit que hi havia d'haver un pacte social de convivència, sense guanyadors ni perdedors, on tothom pogués tenir un projecte de vida. Creu que s'ha d'evitar els abusos dels més poderosos econòmicament. 'Pot arribar a ser temptador, per a aquells que es troben en una posició de força, de mirar només per a ells mateixos, de voler conservar el nivell de beneficis de fa uns anys, traslladant a tercers els perjudicis del canvi a l'entorn. Però el risc és que el cost acabi repercutint sempre sobre una única capa de la societat: la classe mitjana o treballadora. Havent de viure amb salaris baixos o més males condicions laborals, o totes dues coses, i havent de fer front a lloguers i preus com més va més cars', ha advertit.

LA XIFRA

5.000 llocs de feina retallarà Ford a Alemanya. Aquests acomiadaments preocupen la planta d'Almussafes, on treballen 7.500 persones, perquè creuen que els acabarà afectant.

TAL DIA COM AVUI

El 15 de març de 1939, l'escriptor, periodista i polític Carles Rahola és assassinat a 57 anys, afusellat pel règim franquista. A la tàpia del cementiri de Girona, es justificava l'assassinat per ser 'uno de los más destacados separatistas de Gerona'.

RAMÓN COTARELO

‘La situació només es deslloriga amb una confrontació’

Entrevista al catedràtic emèrit de Ciència Política de la UNED i escriptor, que publica el llibre ‘Discurso a la nación catalana’

ALBERT SALAMÉ

ROGER GRAELLS FONT

Ramón Cotarelo (Madrid, 1943) s'ha instal·lat a Sant Julià de Ramis. Acaba de publicar el llibre *Discurso a la nación catalana* (Ara Llibres) i ja enllesteix un altre assaig sobre l'esquerra espanyola. Catedràtic emèrit de ciència política de la UNED, intel·lectual i escriptor, s'ha implicat a fons en la causa de la independència de Catalunya. Rep VilaWeb en una cafeteria de Sant Julià de Ramis i respon a les preguntes en un català acabat d'estrenar i que millora cada dia. En algun moment, però, passa al castellà. 'Els matisos són importants', diu.

Explica que ara té una vida tranquil·la i que, a Madrid, la seva família havia arribat a una situació límit. És partidari de sortir de l'atzucac actual de la política catalana amb una confrontació directa amb l'estat espanyol i creu que la sentència del judici contra el procés ja està escrita, dictada per Felipe VI.

—Ara viviu a Sant Julià de Ramis. Com us hi sentiu?

—Molt bé. Com a casa. La vida m'ha canviat molt, per bé. És un plaer tenir veïns amb qui pots parlar. A Madrid era impossible.

—Parlar de política, voleu dir?

—Sí. La política ho envaeix tot. No es pot diferenciar. És present a tot arreu i en tot moment. Sobretot, si tens una certa significació. Els meus veïns a Madrid no són coneguts, però jo sí. Sóc conegut per una certa manera de veure la qüestió catalana, com diuen ells. Estic molt tranquil també pels meus fills. Són adolescents i els assetjaven a l'escola.

—Pel fet que defenseu el dret d'autodeterminació?

—Sí, absolutament. Diumenge mateix, el meu fill gran va rebre un whatsapp d'un antic company d'escola que deia 'Visca Espanya, puta Catalunya'. Això havia anat intensificant-se, i no podíem estar tota l'estona pendent de quines coses els poguessin passar. També em van

Crec fermament que la sentència és escrita per ordre directa del rei

Qualsevol cosa que sigui fer eficaç el mandat del Primer d'Octubre és travessar la línia de la legalitat. Em sembla bé, també

entrar a casa. A despenjar una bandera republicana espanyola, imagineu-vos! Si hagués arribat a penjar una estelada... [Riu.] Van entrar una nit i la van arrencar.

—És a dir, que us vau traslladar a Catalunya per aquesta situació que patíeu a Madrid?

—Hi ha tres raons. Una és aquesta, evidentment. Una segona és que si tu expresses una determinada posició que implica una manera de viure i solidaritzar-te, tens l'obligació de predicar amb l'exemple. No n'hi ha prou de parlar, calen fets. Si tu penses, com jo ho penso, que el teu estat és injust i que defensa una injustícia en nom teu, què fas? Pots resistir, comprometre't, i què més? Pots afegir-te a aquells qui són tractats injustament. La tercera raó és canviar una cultura per una altra. Donar als fills la possibilitat d'aprendre dues llengües, dues cultures. Una que ja tenen i una altra de nova. És molt enriquidor.

—Acabeu de publicar el llibre *Discurso a la nación catalana*. Alerteu que en el judici contra el procés es presenten les opinions com a delictes, que a ulls del tribunal hi ha 'delictes d'opinió'. Ho podeu explicar?

—És una vella tradició europea. La llibertat d'expressió com a dret de pensar i expressar allò que penses és un dret molt recent. Les guerres de religió eren guerres de consciència. Tu no pots pensar i creure allò que el poder no vol que pensis ni creguis. Pensàvem que havíem conquerit aquest dret, però els drets no són mai segurs. Els has de defensar contínuament perquè te'ls poden prendre. El franquisme perseguia les opinions i perseguia consciències, tenia presos polítics i presos de consciència. La llibertat d'expressió és el dret més fonamental de tots, perquè sense aquest dret no pots protestar si ataquen els altres drets. És la primera línia de defensa. No pot haver-hi límits a la llibertat d'expressió, com diuen tota una colla d'imbècils. Els jutges, fiscals, mitjans de Madrid i polítics diuen que hi ha delictes d'opinió. L'independentisme és una ideologia, una opinió, i ha

de tenir la mateixa llibertat que la resta. No és el cas. Hi ha un substrat previ a la consciència dels jutges que creuen que ser independentista ja és *per se* un delictes.

—Creieu que la sentència ja la tenen escrita?

—És una manera de parlar, però sí, és clar. Crec fermament que ja és escrita, per ordre directa del rei. La seva intervenció sobre el judici, fa uns dies, va ser absolutament innecessària. La va fer al Mobile. En un congrés de noves tecnologies. Quin és el sentit d'obviar tot això i tornar a amenaçar i parlar de la constitució sense la por de caure en el ridícul més espantós? Que un rei que deu el seu tron a una decisió d'un genocida parli de democràcia i estat de dret... La monarquia té un principi de legitimitat dinàstic, amb quin dret parla de democràcia als súbdits? És estúpid!

—Heu tancat una llista de la CUP i el 21-D vau tancar la llista d'ERC. Ara que vénen eleccions, us han ofert d'anar a cap llista?

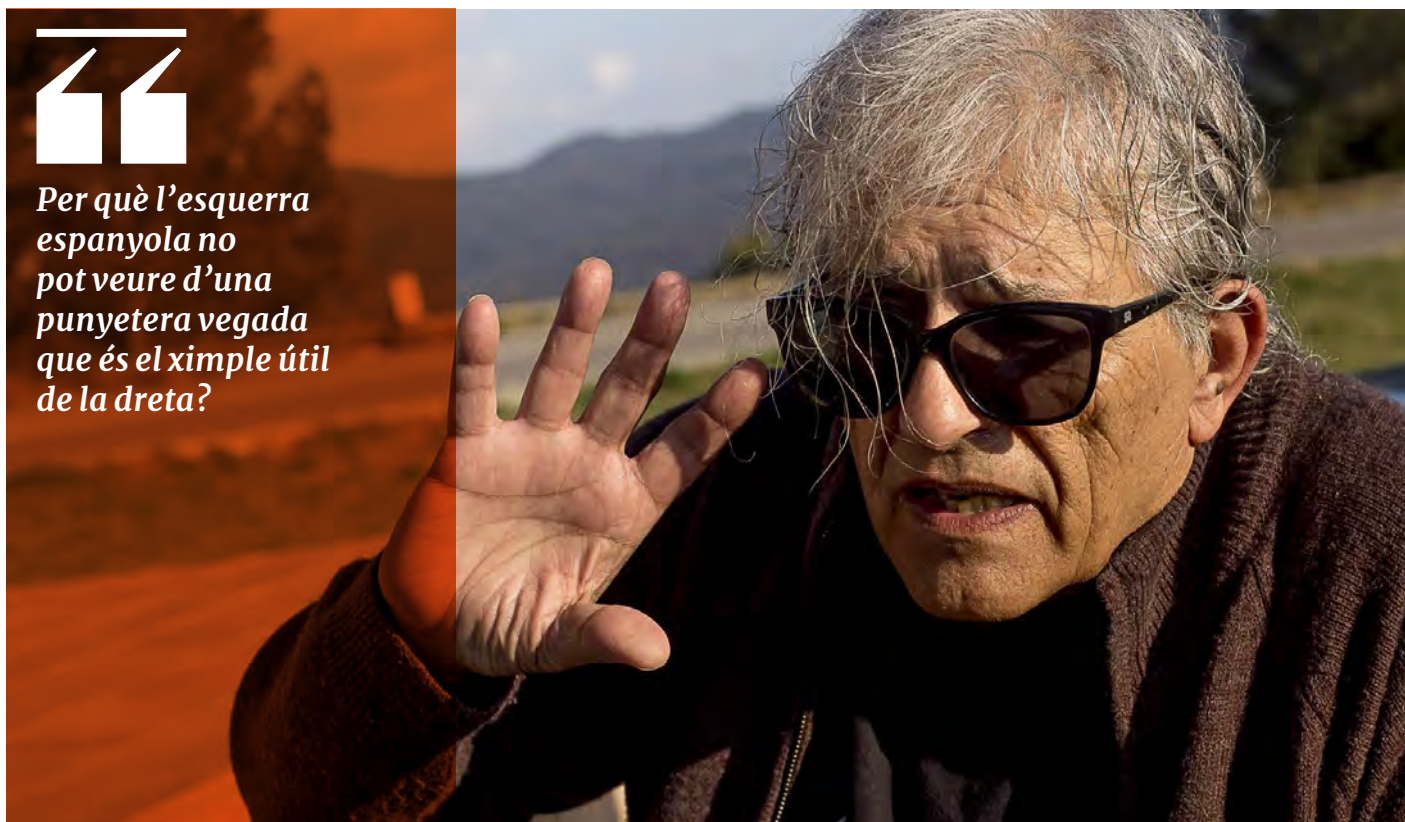
—No, no. Però, a més, aquestes ofertes tenen un valor simbòlic. Em van trucar, primer, David Fernández i, després, Gabriel Rufián. Vaig dir-li que no m'agradava gens que no hi hagués una llista única, però ho vaig acceptar. Però això no significa res, jo aniria a qualsevol llista independentista si m'ho demanessin, perquè no demano res. No hi ha cap dubte que vinc de l'esquerra i que sóc d'esquerrers, però estic d'acord que ara mateix la qüestió nacional té prioritat sobre la qüestió social. Crec que sóc coherent. Aniria una altra vegada a la llista d'ERC, sens dubte. Però no crec que m'ho proposin.

—Per què?

—Perquè, amb més claredat o menys, tots hem jugat a rebaixar allò que es preveia com una manca de sintonia i acord. Però ha arribat un moment que ja no es pot continuar així. A mi em fot haver d'escriure si són independentistes o no. Però és que no hi ha més remei. Entenc que els electors tenim el dret de saber si votem un partit que només és

Per què l'esquerra espanyola no pot veure d'una punyetera vegada que és el ximple útil de la dreta?

ALBERT SALAMÉ

independentista i vol la República catalana o bé té un pla B per a una hipotètica confederació ibèrica de pobles lliures. ERC no pacta amb independentistes catalans i pacta amb Bildu. No hi tinc res en contra, em sembla meravellós, però són dos discursos que no tenen res a veure. Junqueras presumeix d'historiador, però això és una manca de perspectiva històrica acollonant. Primer, perquè fa la impressió que intenta imitar una cosa absurda. És a dir, que li passarà com a Companys, que va entrar a la presó per trenta anys i al cap de sis mesos era president de la Generalitat. Doncs no. I segon, ostres!, és que no ha quedat clar, des d'una perspectiva històrica, que aquest moment és únic? Si deixem passar aquesta oportunitat, amb el merder que tenen a Madrid, i els donem la possibilitat de guanyar unes eleccions a Catalunya, ens faran miques! És una irresponsabilitat molt gran.

—Creieu que la batalla electoral ho empantanega tot?

—Sí. És una pena. Crec que l'únic qui no ho fa és Carles Puigdemont. Em fa aques-

ta impressió. I crec que ho ha demostrat. Les paraules no són suficients, calen fets. Que proposés d'anar segon en una llista unitària a les europees em sembla definitiu. Això és predicar amb els fets. Aquest home, essent ell el president i Junqueras el vice-president, volia anar de segon. Què més vols? Tampoc no puc oblidar haver sentit dir a Joan Tardà, a qui tinc tant de respecte —és això, que fot de tota aquesta història, que els d'ERC són molt bona gent i m'hi duc molt bé—, li he sentit dir que si s'ha de sacrificar Puigdemont, se'l sacrifica. I dius, un moment, com ho he d'entendre, això? Quan em pregunten si dubto si Junqueras mira més pel país que per ell mateix: sí, en dubto. Però si dius que s'ha de sacrificar a Puigdemont, és que ni ho dubtes.

—Tardà ha dit en una entrevista a *La Vanguardia* que el referèndum haurà de ser entre la independència i una proposta que presenti el govern espanyol. Hi esteu d'acord?

—Puc dir tranquil·lament que estic d'acord amb moltes coses que ha dit Tardà. Aquesta és la idea d'un referèndum

pactat i, és clar, si és pactat és perquè hi ha un acord. Pots pactar això, sí. Per què no? Però a veure, jo vull el referèndum i el meu és: independència, sí o no. Considero que pactar és una concessió per ànim de cordialitat. I dir a uns senyors que no tan sols no s'han guanyat el dret de fer una proposta sinó que ni tan sols la tenen, ja és prou generós. Per què diu, Tardà, que som 50-50, si el CEO diu que vora el 60% dels catalans són favorables a la independència? Per què ho rebaixa? Coi, no ho rebaixis! No ho rebaixis fins on diu el senyor Sánchez. El meu referèndum és sí o no, unilateral i ràpid.

—Sou partidari de convocar un altre referèndum, doncs?

—Deixeu-m'ho pensar... Dependrà de les circumstàncies. És evident que, en la situació que som, algú o alguna cosa ha de ser un punt de ruptura. Un segon referèndum és un punt possible. Hi ha molta gent que pot dir 'però si ja en vam fer un'. Sí, però mira on som...

—I què canviaria respecte de l'1-0?

—Podem esperar la reacció de l'ad-

versari. Estem condemnats a prendre mesures que tinguin un risc de resposta que impliqui aquesta ruptura. Si no vaig equivocat, la tàctica de l'adversari és no moure's, deixar que això es podreixi. Per això, la millor cosa que podem fer per a ajudar-los és no fer res. La situació només es deslloriga amb una confrontació. I aquesta confrontació ha d'arribar. Hem de provar que sigui incruenta, no violenta i que surti bé. És a dir, convocar un segon referèndum té la funcionalitat de mantenir-nos en la iniciativa política. Una confrontació política, no armada. Tenim el perfecte dret de fer-ho. Algú pot dir que ja ho hem fet, i sí, ens quedem amb l'1-O. Però què proposes ara? Fer-lo eficaç. Digues-me com. Qualsevol cosa que sigui fer eficaç el mandat del Primer d'Octubre és travessar la línia de la legalitat. Em sembla bé, també. Aquest és el joc, estem així. La línia de la legalitat és molt llarga, has de pensar per on entres. Probablement, per on tinguis menys resistència o més suport. Però sigui com sigui, hem de ser nosaltres. Ells es moren de ganes d'entrar aquí, aplicar el 155 i tot a prendre pel sac. Però no ho faran, perquè saben que això és un vesper. Necessiten una causa. La nostra posició és molt fotuda, perquè has de provocar això sense donar peu perquè es justifiqui una repressió. Tinc una gran admiració per Quim Torra. Crec que sense ser un polític de professió, ho fa de meravella.

—Al llibre comenteu que els processos d'independència són imprevisibles. Que es pot accelerar tot en quaranta dies o que poden passar quaranta anys. En quina situació es troba el procés català?

—Com més aviat, millor, òbviament. Alguna vegada m'han dit que posi data. No pots saber-ho. Hi intervenen molts cercles concèntrics i molts actors. Com diuen els economistes, hi ha el principi de *ceteris paribus*. És a dir, si es manté tot igual —el context internacional, la situació econòmica...— quin inconvenient hi hauria que a les eleccions catalanes vinents —quan toquin, no pas avançades— hi hagi una majoria independentista clara? Com la que hi ha

ALBERT SALAMÉ

ara. Que hi hagi unitat d'acció real de les forces independentistes i, efectivament, es reproduïxi la situació, es declari la República i es declari la independència de manera formal. A partir d'aquí, què pot passar? No ho sabem.

—Si es torna a declarar la independència i es vol fer efectiva de debò, cal un control del territori, una legitimació interna dels catalans contraris a la independència...

—Si hi ha hagut unes eleccions entremig i hi ha un resultat com el que dibuixa el CEO, no estariem autoritzats a dirigir-nos a la minoria no independentista, donant-los totes les garanties, i forçant el nostre dret de fer eficaç la voluntat reiteradament exposada per l'electorat? Perquè, coi: 2014, 2015, octubre del 2017, desembre del 2017... I una altra vegada quan toqui.

—La reacció de l'estat espanyol pot tornar a ser la mateixa.

—La de sempre. És clar. Som en una situació en què no ens en sortirem sense una confrontació. El nostre interès és rebaixar la confrontació perquè sigui no

violenta, i si n'hi ha, que sigui de l'estat. Però, alhora, el nostre interès és que hi hagi una iniciativa permanent per a assolir el nostre objectiu. Perquè tenir-lo allà i anar esperant... Esperant què? Que hi hagi una reacció de l'estat? No n'hi haurà, si no la provoques. I el joc és que has de provocar-la jugant amb tots els factors. La comunitat internacional ara està freda, però és que es pot posar molt terrible. Tot suma. Mentre les coses siguin com són, què en podem esperar? Però per què hem de suposar que no canviaran? Perquè l'esquerra espanyola no pot veure d'una punyetera vegada que és el ximple útil de la dreta? La manera que consideren d'enfocar la qüestió catalana no té sortida. Per això m'hauria agradat que la CUP anés a les eleccions espanyoles, perquè els de Podem els diguessin que són els amics del 3%... Per això ells no convoquen a la manifestació de dissabte a Madrid. Ni Podem ni Esquerra Unida. Hi convoquen els passerells. La situació és volàtil i les fitxes es mouen molt. Els espanyols tenen eleccions. La cosa més probable, tocant ferro, és que la situació

es reproduïx, que no puguin formar majories. L'independentisme pot tenir la clau, però per a fer què? I quin govern no poden formar? Potser pacten el PSOE i el PP, la gran coalició. Com sempre ha volgut Felipe González. La cosa que dóna imatge d'estat, els dos partits dinàstics i tradicionals.

—Per què vau dir que la independència podria arribar abans de la segona meitat del 2019?

—Perquè quan un paio amb mala llet et pregunta una cosa perquè llepis, la millor cosa que pots fer és llepar. Tant hi fa. Qui pot predir el futur? Demanar a un paio que predigui alguna cosa, que sigui profeta, és demostrar que ets ximple. Sí, el 3 d'abril del 2019. No s'ha complert. I què, pensaves que es compliria?

—I per què vau demanar al president Mas que escrivís el pròleg del llibre? Ell diu que no ho sap.

—Té molta gràcia que l'escrivís, i demostra que té categoria. Perquè l'originalitat del moment actual, d'aquest moviment que pren forma a partir de la sentència del Tribunal Constitucional del

2010, és la transversalitat. És el fet que la reivindicació nacional s'avantposi a la qüestió social. Que la burgesia catalana s'hagi fet independentista és essencial i fonamental, és revolucionari. Pot sembla sorprenent i en podríem parlar durant una setmana. Jo sostinc que la burgesia és una classe revolucionària. És la classe que ha fet les revolucions. Els altres han parlat molt, però ells les han fetes. Podem fer una crítica al capitalisme salvatge establert per la burgesia, sens dubte. Però és una classe revolucionària. Qui ha fet la revolució anglesa, la nord-americana, la francesa? La burgesia.

—La revolució russa i les derivades van ser proletàries.

—Era una revolució proletària i ha durat el temps que ha durat. Als diferents països. Ho sento molt, però les revolucions proletàries, comunistes, que eren calcades a la francesa, però que volien ser-ne la negació, han donat el resultat que han donat. Més aviat decebedor. En fi, no es tracta de tornar a una vella tendència. Es tracta de reconèixer un fet fonamental. L'independentisme català ha estat sempre dividit per una línia de

classe. La burgesia era pactista. Cambó i la Lliga eren com eren i en aquella època els independentistes de pedra picada eren els d'ERC; i els altres, uns botiflers, peix al cove, la puta i Ramoneta i tot això. S'ha acabat. Ara la burgesia és independentista. Per les raons que sigui. La CUP podria fer un seminari per a examinar quines estranyes raons psicològiques han portat la burgesia catalana a fer-se independentista [riu].

—...

—Això dóna al moviment una legitimitat transclassista que necessitem. No pots identificar un moviment d'alliberament nacional com aquest amb un partit, per molt que no t'agradi. Resulta que, aquí, aquesta parcialitat partidista del moviment independentista s'ha trencat per convertir-se en un moviment emancipador de tota la societat, que aparca els conflictes legítims per a un segon moment. Qui representa això millor que Mas? L'home que té un peu a la tradició burgesa, fins i tot del pujolisme més corrupte, i un altre a l'obertura a l'independentisme? Això va simbolitzar-se amb l'abraçada de David Fernández i Artur Mas que el bo de Pablo Iglesias no va entendre, però qualsevol que coneixi tot això una mica ho entén. Aquella abraçada té una importància icònica i de profunditat molt forta. Si després recordem que Mas va ser l'objecte de les ires de la CUP per a llençar-lo a la paperera de la història i que va tenir els nassos d'enretirar-se, de posar el moviment davant dels seus interessos personals, crec que és de justícia reconèixer-li aquell mèrit. I si no l'hi volen reconèixer, reconèixer-li que té el patrimoni embargat. Això no ho fa qualsevol. Hi ha moltes circumstàncies que fan que, encara que jo no coincideixi amb Mas en res, cregui que és un deure de justícia de reconèixer el mèrit que té haver obert el camí, haver-se posat al capdavant de la causa, haver-se enretirat en el seu moment i, tanmateix, continuar dins la batalla. No s'hi ha girat en contra. Això és molt important. Si tu lluites contra la injustícia, t'has de situar al costat de qui és tractat injustament. Com Mas.

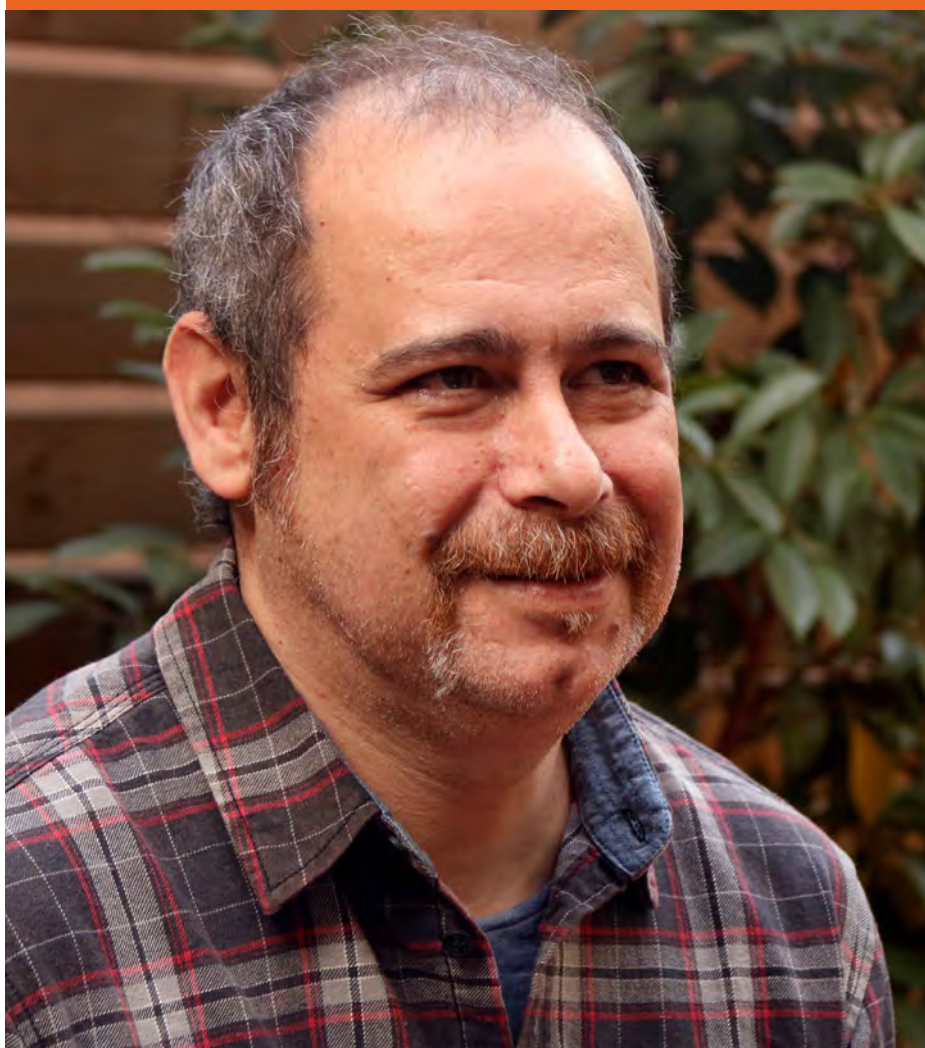

ALBERT SALAMÉ

JORDI LARA

‘Xirinacs té tal magnetisme, que es converteix en un forat negre que ho xucla tot’

Publica ‘Sis nits d’agost’ (Edicions de 1984), una novel·la de no ficció amb què ens acostava als últims dies de la mort de Lluís Maria Xirinacs

MONTSERRAT SERRA

Jordi Lara (Vic, 1968), autor de *Mística conilla* i d’*Una màquina d’espavilar ocells de nit*, acaba de publicar una novel·la de no ficció, *Sis nits d’agost* (Edicions de 1984), on recrea i també imagina com va ser la mort de Lluís Maria Xirinacs, el lluitador antifranquista, el senador més votat de la història de la democràcia espanyola, el pacifista, el lluitador per la llibertat dels pobles oprimits, el filòsof definidor del Globalisme... Xirinacs va decidir quan morir i com: va triar deixar de viure el dia que feia setanta-cinc anys i ho va fer al mig de la natura, al pla de cal Pegot, una pastura al peu del Taga, al Ripollès. Volia convertir-se en adob, morir fusionant-se amb la natura, mitjançant la transsubstanciació, una tècnica de respiració i meditació a través de la qual pots induir-te al coma i morir al cap de quaranta-vuit hores.

Lara es pregunta per les raons que van portar Xirinacs a treure’s la vida. Perquè diu a la novel·la: ‘Segurament, un home en té prou amb una sola raó per llevar-se la vida si ho fa des del dolor, però si ho fa des del goig i la plenitud en calen un grapat.’ I després també es pregunta per les raons que donava: ‘¿No eren, ben mirat, raons intercanviables que tant podien ser justificacions d’una mort com incentius per a la vida?’

Explica en Joan Parés, el metge amic de Xirinacs que el va acompanyar a la muntanya aquell sis d’agost del 2007: ‘És que en general no ens sabem morir..., però ell havia tastat la mort moltes vegades amb les vagues de fam, i tenia la meditació, el significat del lloc, la tècnica per no patir. Era una jugada perfecta i estava feliç. Sí: tots dos estàvem feliços, jo el primer. ¿Com no podia estar feliç si l’ajudava a fer el que ell volia i com ho volia?’

Xirinacs va deixar dues notes: una a la fundació Randa, ‘Acte de sobirania’; i, a sobre, hi van trobar una nota de comiat. Quan el va trobar sis dies després, el cos no mostrava indicis de violència.

—El llibre parla de la mort, de saber morir, de triar com et vols morir. És una

Vaig haver de vetllar perquè Xirinacs no se'm mengés el llibre

La intenció era desbrossar les mentides i bajanades que s'havien arribat a explicar sobre la mort d'en Xirinacs

qüestió profunda, relliscosa i delicada. Devíeu pensar en la manera com evitar certes coses, com ara caure en sentimentalismes. Devíeu proposar-vos uns certs límits...

—Era essencial acotar els perills del relat. Que no es convertís en una mena d'assaig encobert, per exemple. Perquè jo volia que fos literatura, volia explicar una història. I un altre perill: que la història i el pes de la figura de Xirinacs no acabés menjant-se la reflexió sobre la mort. Calia trobar aquest punt d'equilibri. I cercar aquest equilibri em va portar una reflexió prèvia força llarga. Vaig fer un plantejament narratiu honest, i vaig decidir ensenyar les costures del procés d'escriptura. El narrador, que és l'escriptor, es pregunta en primera persona fins i tot si cal escriure el llibre. És un punt de vista de fidelitat amb la realitat que vaig trobar adequat, perquè pel llibre transiten persones reals de les quals reproduceixo el testimoni. I en literatura (no pas en periodisme), tan important és què expliquen com què decideixen no explicar-te. Aquests silencis també són importants, per allò que amaguen. En Parés, per exemple, no em va voler explicar l'última cosa que es van dir amb en Xirinacs. Doncs no m'ho invento pas, dic que no m'ho va dir i que no ho sé.

—Al final del llibre feu un agraïment a la persona que us va ajudar en la reconstrucció del cel d'aquells sis dies d'agost. Aquests elements ambientals i d'altres, a voltes els més petits, com marcar l'últim batec del cor, són els que us serveixen per a crear un estat d'ànim, un flux líric.

—Aquesta mort ens interroga a nosaltres sobre com volem morir. I jo, a la novel·la, interrogo aquesta mort. I no podia explicar-la només passant pels dietaris que Xirinacs va escriure, perquè les raons que dóna per a morir-se són intercanviables i podrien ser raons per a continuar vivint. El narrador es pregunta si les raons no les buscava tot escrivint. Per això calia interrogar altra gent que estava vinculada amb la mort de Xirinacs i amb el lloc que va triar per morir. No hi tenia cap lligam. Per això

calia interrogar les persones del territori i també el territori mateix: quines cuques i altres animalons hi habiten, quina lluna va fer aquelles nits d'agost... No és un fet gratuït ni faig preciosisme naturalista. Xirinacs volia fondre's amb la natura. Volia tornar-se adob. Calia explicar molt bé el cel del pla de cal Pegot, perquè va ser la darrera cosa que va veure. Aquells dies, després de les cinquanta hores de pluja ininterrompuda, el cel es va obrir i era espectacular, perquè va coincidir amb el fenomen de les llàgrimes de Sant Llorenç. I, a més, va coincidir que el transbordador espacial Endeavour, que portava la primera astronauta de la història, s'acoblava a l'Estació Espacial Internacional, que orbitava per sobre del pla del Pegot. Tots aquests recursos també eviten un llibre de consignes, un llibre d'autoajuda encobert.

—La mort de Xirinacs és envoltada d'alguns misteris, com ara alguns objectes que es van trobar al costat del cos. Aquesta mena de misteris són elements que van molt bé a la narració.

—Aquests elements me'ls vaig anar trobant durant la recerca. D'entrada, la intenció era desbrossar les mentides i bajanades que s'havien arribat a explicar sobre la mort d'en Xirinacs. Es van dir tantes coses: que s'havia penjat d'un arbre, que havia pres pastilles, que patia una depressió, que tenia una malaltia terminal... Però la realitat em va fer de caixa d'eines per al relat.

—Voleu deixar ben clar que no heu escrit pas una biografia de Xirinacs, però un personatge tan atractiu, amb tantes capes, també és un caramel per a un escriptor.

—Era un perill, que fos tan polièdric. I un altre perill és que molts lectors ja en tenen una idea feta, d'ell, i busquen la confirmació d'aquesta idea. De manera que vaig haver de vetllar perquè Xirinacs no se'm mengés el llibre. Per això li dono poca veu a través dels seus dietaris. Xirinacs té tal magnetisme, que es converteix en un forat negre que ho xucla tot. Calia evitar de ser absorbit pel seu magnetisme.

—Xirinacs va ser un pacifista, un resistent antifranquista, un lluitador per la llibertat dels pobles oprimits, un pensador, un il·luminat, un místic... Amb quin us quedeu?

—El llibre no conté cap tesi, però jo diria, és una sensació, que en la seva mort hi ha la clau: la mort que va triar conté i culmina totes les persones que ell va ser: el polític, el pacifista, el místic, el filòsof...

—En la conferència de premsa vau dir que creieu que el Xirinacs que quedaria seria el pensador, el filòsof.

—No conec la seva obra filosòfica a fons, però la gent que coneix bé el Globalisme ho constata. Perquè la seva part contestatària va molt vinculada a un temps determinat que ja ha passat. Però la seva obra filosòfica, que se situa en un temps perpetu, és nascuda per ser mirada per tots els temps. I la seva mirada transversal (era teòleg, matemàtic, donava classes de filosofia quàntica...) i el seu coneixement tan ampli sobre la mirada de globalitat de l'experiència humana sobreviuran al temps.

—Un home tan polièdric té el perill que tothom se'l vulgui apropiar.

—El seu amic metge, Joan Parés, diu a la novel·la que és igual que es mitifiqui en Xirinacs home, perquè és l'obra, que en quedarà, i és un element que no es belluga.

—'Xirinacs no interessa ningú, està amortitzat', diu al llibre la Cesca, un personatge que representa els joves antifranquistes, utòpics, que van voler canviar el món i el poder els va engolir o marginar. És clar que ella parla des del pessimisme.

—Des de la seva òptica, Xirinacs era per sobre de tot un personatge central de la lluita pacifista antifranquista i contra l'opressió dels pobles. Però Xirinacs era polièdric i era un avançat. Al llarg dels anys s'han anat confirmant coses que ell ja havia previst.

—Era avançat en qüestions d'alliberament nacional i independència; en

el fet de mirar d'entendre ETA; en el desenvolupament d'un pensament filosòfic complex i molt contemporani; en la reivindicació del poder de decidir com i quan volem morir-nos.

—La seva figura és vigent en el debat sobre l'eutanàsia, sí, també en el procés d'independència i de Països Catalans (ja l'any 2000, la gent el veia dret davant la Generalitat demanant una Assemblea d'Assemblees dels Països Catalans per a convocar a la mobilització cívica d'un poble que veia adormit); i també amb l'actitud de desobediència: la desobediència i l'inconformisme són una actitud pròpia dels joves. En aquest sentit, Xirinacs va ser sempre jove, perquè no es va resignar ni conformar mai. Sempre va ser desobedient i va posar en entredit qualsevol dogma.

—Parlant de l'eutanàsia, als agraïments finals també dieu que agraïu la complicitat generosa i arriscada de les persones que apareixen al text. L'eutanàsia i el suïcidi encara van de la mà del risc i del tabú? Els testimonis que van ajudar Xirinacs han de témer la repressió judicial?

—Quan parlo de complicitat generosa i arriscada, en parlo en termes literaris, de deixar el seu testimoni en mans d'un escriptor. Però, tal com ho heu interpretat, no, no poden tenir problemes, perquè la mort de Xirinacs va ser qualificada de mort natural i, per tant, no hi ha responsabilitat legal. Però en Parés tenia molt clar que podia portar-li problemes. Per això va llogar un cotxe i per això no va explicar res fins al cap d'un any, quan es va certificar la mort natural. L'eutanàsia és una qüestió que la societat no es mira de cara. Així com s'ha anat acarant amb temes greus, com la violència masclista i d'altres, la mort encara és tabú. Però un dia o un altre s'hi haurà d'acarar.

—Per acabar, hi ha una altra frase de la Cesca que és dura i de gran potència. La Cesca, crítica amb el país, diu: 'Som un país tan imaginatiu que som capaços de transformar un Gandhi en un viatjant de segells' (referint-se a la feina que va fer durant uns anys Xirinacs, després

Xirinacs era polièdric i era un avançat

El país no va apostar fort per un futur propi

de ser senador, per al Fòrum Filatélico per guanyar diners). Hi esteu d'acord?

—La comparteixo absolutament. És així. Tenim la imatge d'en Xirinacs assegut al carrer Entença, davant la presó Model envoltat de gent o dempeus com a senador. Només cinc anys després, Xirinacs va amb americana i corbata i agafa el metro per anar a vendre segells. És l'inici de la transició, quan el país ha dit per on vol anar. I el país va triar un futur de resignació, amb una Generalitat de fireta. El país no va apostar fort per un futur propi. I aquell que havia lluitat contra la resignació va passar de la desobediència a la supervivència. Ell no es va conformar amb el peix al cove del país, de manera que el van silenciar.

—Silenciar i invisibilitzar.

—Es va passar disset anys sense publicar cap article, ni tan sols una carta al director. N'havia escrit un munt. Han quedat entre l'obra inèdita.

—Encaixaria millor en aquest moment, Xirinacs?

—Al llibre hi ha una pregunta oberta, sense resposta, que el narrador fa a la Cesca: 'No t'has preguntat què hauria dit en Xirinacs si hagués pogut veure tot això del procés?' Ella només li respon: 'És clar. És clar que hi penso.' ■

‘L'autodeterminació no és delicta’ serà el lema de la manifestació de Madrid. ALBERT SALAMÉ

L'independentisme planta cara al règim del 78 a Madrid

Manifestació Sectors de l'esquerra espanyola s'uneixen a l'independentisme i als comuns per a denunciar a Madrid la monarquia, el judici contra el procés i la falta de drets i llibertats, a més de reivindicar l'autodeterminació

REDACCIÓ

Madrid ha unit l'independentisme. Només les mobilitzacions aconseguirien la unitat d'acció que reclama incansablement el carrer davant les desavinences dels partits polítics al parlament i els enfrontaments en un clima preelectoral. La manifestació d'avui a Madrid ha tornat a unir tots els actors independentistes i els comuns amb l'objectiu de desbordar el passeig del Prado, des de l'estació d'Atocha fins la plaça de Cibeles, a partir de

les 18.00.

L'assistència es preveu multitudinària. Mig miler d'autobusos i una quinzena de trens plens fan pensar en una mobilització massiva de l'independentisme a la capital del règim del 78 que pot acostar-se a la marxa de Brussel·les contra la repressió del 7 de desembre del 2017. Una cinquantena d'entitats i organitzacions de l'esquerra espanyola s'han afegit a la manifestació, que portarà el lema 'L'autodeterminació no és delicta. Democràcia és decidir'.

Serà a més la tercera gran

XXXX XXXX XXX XX
XXXXX XXXXX XXXXXXX
XXXXXX XXXXXX XXXXXX
XXXXXX XXXX XXXXXX
XXXXX XXXXXXXX

mobilització contra el judici contra el procés que es fa al Tribunal Suprem espanyol. La primera va desbordar la Gran Via de Barcelona el 16 de febrer, i la segona fou durant la vaga general del 21 de febrer. Aquesta marxa, més ambiciosa pel fet de traslladar-la a Madrid, també té l'objectiu de demostrar que l'independentisme és un moviment cívic i pacífic i que reclama que els drets es respectin en un estat on es fa un judici amb penes elevadíssimes per haver organitzat un referèndum.

A més de les entitats i els partits independentistes, hi

XXXX XXXX XXX
 XXXXX XXXXX XXXXXX
 XXXXX XXXXX XXXXX
 XXXXX XXXX XXXXX
 XXXX XXXXXXXXX
 XXXXX XXXX
 XXXXXXXXX XXXXX

XXXX XXXX XXX
 XXXXX XXXXX XXXXXX
 XXXXX XXXXX XXXXX
 XXXXX XXXX XXXXX
 XXXX XXXXXXXXX
 XXXXX XXXX
 XXXXXXXXX XXXXX

haurà representants de la IAC Catalunya, la Intersindical-CSC, CGT, Unió de Pagesos, el Sindicat d'Estudiants, Gure Esku Dago, Altsasu Gurasoak, EH Bildu, membres del BNG, del Sindicat Andalús de Treballadors, de Madrilens pel Dret a Decidir, del Moviment Referèndums a la Universitat, de Mares contra la Repressió, i formacions espanyoles d'esquerres com el Partit Comunista d'Espanya o Esquerra Castellana, entre altres organitzacions.

L'esquerra espanyola que és obertament contrària al judici contra el procés coneix prou bé les clavegueres de l'estat, els muntatges polítics i els tribunals de part de l'estat espanyol. L'ha patit durant molts anys, amb persecucions dels moviments socials i d'activistes que han denunciat les vulneracions de drets i llibertats i la impunitat del règim del 78.

A l'escenari en l'acte polític prendran la paraula la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, i el vice-president d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri. També és previst que parli un membre de l'Associació Catalana pels Drets Ci-

vils i dos representants dels col·lectius madrilenys que convoquen a la manifestació: Elena Martínez, d'Esquerra Castellana, i Jaime Pastor, d'Anticapitalistes.

El PNB, Podem i Esquerra Unida, de perfil

Ni Podem ni Esquerra Unida han cridat a participar en aquesta mobilització contra el règim del 78, contra el judici i a favor de l'autodeterminació. La proximitat de les eleccions espanyoles i els mals resultats que pronostiquen tots els sondatges per a Units Podem, a més del creixement de l'extrema dreta per l'excitació contra l'independentisme, han acovardit els partits situats a l'esquerra del PSOE.

Per la seva banda, el PNB ha reiterat que és contrari al judici contra el procés, però ha descartat d'assistir a la manifestació. La incomoditat dels 'jetzatles' amb l'independentisme és evident des de fa mesos, especialment per les tensions entre el lehendakari, Íñigo Urkullu, i el president Carles Puigdemont.

Tan sols Esquerra Unida de Madrid ha fet una crida a la mobilització.

Contra el silenci mediàtic

La premsa espanyola gairebé no ha parlat de la manifestació, intentant silenciar-la i evitant que el gran públic se n'assabenti. L'èxit que es preveu pot esclatar a les redaccions i als platós de televisió que fins ara han dedicat tinta i hores a criminalitzar l'independentisme i a dibuixar concentracions i actes de protesta com tumults i alçaments armats, desobediència civil com 'muralles humanes'.

El menysteniment que aquests mitjans han fet de les multitudinàries i constants manifestacions dels Onze de Setembre, amb arguments gastats com el de la 'majoria silenciosa' i la guerra de xifres habitual, però, no pot descartar-se en aquest cas. Per poc que pugui, la premsa espanyola intentarà rebaixar de nou la manifestació de l'independentisme.

El govern hi assisteix; Moncloa evita de fer-ne valoracions

El president de la Generalitat, Quim Torra, i la meitat dels consellers del govern as-

sistiran a la manifestació. A falta de confirmació oficial, la consellera de la presidència, Elsa Artadi, ha avançat aquesta setmana que hi assistiran la responsable de Cultura, Laura Borràs; el titular de Treball, Afers Socials i Famílies, Chakir el Homrani; i la consellera d'Agricultura, Teresa Jordà. Per la seva banda, el president del parlament, Roger Torrent, ha confirmat que també hi participarà. A més, l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) ha informat de l'assistència de més 150 batlles.

A la conferència de premsa posterior al consell de ministres espanyol, la vice-presidenta de l'executiu, Carmen Calvo, ha evitat de fer una valoració política de la mobilització. Segons Calvo, al govern espanyol només li correspon 'mantenir la seguretat i l'ordre públic' de la manifestació. 'No podem fer cap mena de pronunciament perquè aquesta és la part de les competències que afecten el govern: el manteniment de l'ordre públic i la vida cívica de la mateixa ciutat de Madrid', ha dit.

La mentida del 47%: l'independentisme ja és majoritari

La dada L'analista de dades Joe Brew analitza enquestes del Baròmetre d'Opinió Política i arriba a la conclusió que l'independentisme ja ha superat el llindar del 50%

JOE BREW

En la política catalana, la xifra més citada és el 47%. És el percentatge de vot obtingut pels partits explícitament independentistes (JxCat, ERC i CUP) tant el setembre del 2015 com el desembre del 2017 en les eleccions al Parlament de Catalunya (en el cas del 21-D, si hi afegim el vot exterior, en realitat s'acosta al 48%, però ara no tindrem en compte aquest detall).

El 47% és citat més sovint pels polítics unionistes, però també hi fan referència regularment els mitjans internacionals i, fins i tot, els polítics independentistes, que suggereixen que els catalans independentistes són una minoria, o bé assumeixen que hi ha una majoria de ca-

talans (el 53%) en contra de la independència.

És certa, aquesta dada? L'independentisme és un moviment minoritari a Catalunya? La majoria de catalans s'oposen a una independència de l'estat espanyol?

Fonaments conceptuals

Les eleccions, òbviament, són la millor manera de calibrar el sentiment popular. Però és important recordar que les eleccions són disputades entre partits –que tenen moltes idees– i no pas entre polítiques concretes. Quan algú vota un partit o un candidat, no vol dir que combregui amb tots els seus posicionaments.

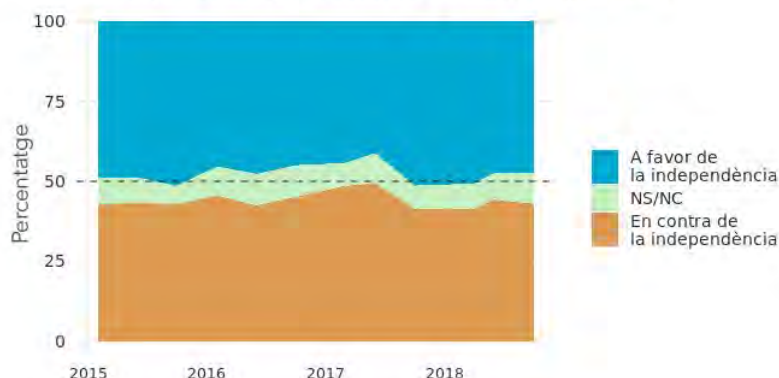
Posem-ne un exemple. El 2016, Donald Trump, que havia titllat de 'falsa ciència' el canvi climàtic, va rebre el 46,1% dels vots. Vol dir, això, que només el 54% dels esta-

Podria ser que emprar els resultats electorals com a vara de mesurar el suport a l'independentisme també fos error? . ALBERT SALAMÉ

Suport a la independència de Catalunya

Voleu que Catalunya esdevingui un estat independent?

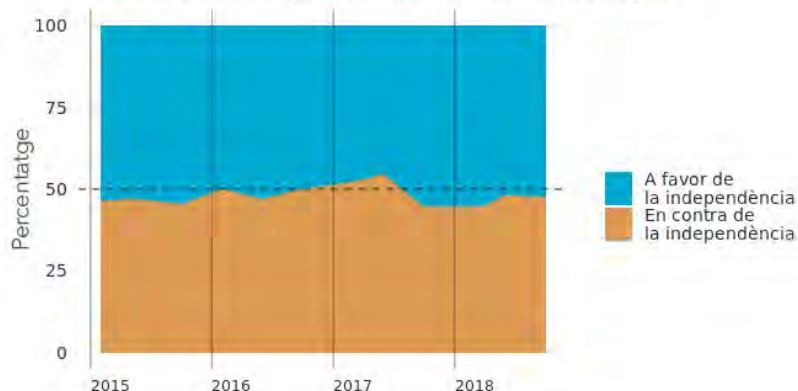

1

Dades del Baròmetre d'Opinió Política / Centre d'Estudis d'Opinió. 19338 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Agregació de 12 enquestes. Pregunta P31. Gràfic de Joe Brew | @joethebrew. www.vilaweb.cat.

Suport a la independència de Catalunya

Voleu que Catalunya esdevingui un estat independent?

2

Dades del Baròmetre d'Opinió Política / Centre d'Estudis d'Opinió. 17.716 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Agregació de 12 enquestes. Pregunta P31. Gràfic de Joe Brew | @joethebrew. www.vilaweb.cat.

tunidencs creuen que el canvi climàtic és real? No, és evident que no. Les enquestes mostren que el 71% dels nord-americans accepten la realitat del canvi climàtic (i només el 13% la neguen). En unes altres paraules, molts estatunidencs que van votar Trump no estaven d'acord amb ell en aquesta qüestió concreta. Van votar Trump, malgrat la discrepància en aquest punt, perquè les eleccions generals eren sobre moltes qüestions, no solament una.

En l'exemple anterior, veiem que fer servir els resultats electorals amb la intenció d'entendre el suport sobre un punt específic és un error. Podria ser que emprar els resultats electorals com a vara de mesurar el suport a l'independentisme també fos error? Analitzem-ne les dades.

Els mètodes

Examinem dades d'enquestes per saber les opinions sobre la independència de Catalunya per cada partit polític. Con-

cretament, analitzem situacions en què els posicionaments d'un partit respecte de la independència difereixen de l'opinió que en tenen els seus votants. Fem servir el Baròmetre d'Opinió Política perquè és l'enquesta més extensa i metodològicament rigorosa que es fa a Catalunya.

Els resultats

Suport general a la independència

El gràfic 1 mostra les respostes de 19.338 catalans a la

pregunta 'Voleu que Catalunya esdevingui un estat independent?', feta dotze vegades aquests darrers quatre anys.

Al gràfic anterior, el percentatge a favor de la independència (blau) va del 41% al 52%, mentre que el percentatge oposat a la independència (marró) no supera mai el llindar del 50%. Seria erroni d'assumir que aquells que no responen a la pregunta (verd) estan, uniformement, en contra de la independència. Tenint en compte que la seva opinió és totalment incerta (si és que en tenen), la millor manera de copsar el suport general és, simplement, eliminant-los. Aquesta és la manera més realista de reflectir els resultats d'un hipotètic referèndum.

Al gràfic 2, després d'haver-ne tret els qui no responien a la pregunta, veiem que la majoria independentista fluctua entre el 51% i el 55% durant el 2018. Hi ha un 53,12%, aproximadament, de majoria independentista si apleguem totes les enquestes del 2018.

Per què hi ha un 47% a les eleccions?

Si el 51%-55% dels catalans estan a favor de la independència, per què els partits independentistes només reben un 47%-48% dels vots a les eleccions? La resposta a aquesta pregunta és força senzilla: perquè molts votants de partits unionistes estan a favor de la independència.

Explorem-ho més. El gràfic següent (3) mostra opinions sobre la independència per partit polític. Un cop d'ull al gràfic revela una veritat molt important: el percentatge de

gent que està en contra de la posició del seu partit respecte de la independència és més alt en els partits unionistes que en els independentistes.

Els exemples més sorprenents són els del PSC i Podem. Un 11% dels votants del PSC estan a favor de la independència (un equivalent a l'11,7% si traiem els qui no responen). Entre els votants de Podem, el percentatge de favorables a la independència és del 29,1% (33,2% en un hipotètic referèndum).

Filem més prim i examinem les opinions dels votants creuades amb les posicions dels seus partits. El gràfic següent mostra l'independentisme (eix Y).

El gràfic (4) mostra que només un 5,4% de votants de partits independentistes estan en contra de la independència. Tanmateix, un 14,1% de votants de partits unionistes estan a favor de la independència. Aquesta discrepància explica per què l'independentisme és més del 50%, encara que els partits independentistes tinguin menys del 50% dels vots.

Conclusió i reflexió

Si examinem qüestions polítiques concretes, els resultats electorals no són en general cap baròmetre precís del sentiment de la població. Per posar un altre exemple de Donald Trump (disculpeu!), mirem el matrimoni homosexual. Tant Hillary Clinton com Donald Trump estan a favor del matrimoni homosexual. I pràcticament el 100% dels vots a les eleccions presidencials del 2016 van ser o per a Clinton o per a Trump. Vol dir, això, que el

100% dels nord-americans estan a favor del matrimoni homosexual? No. El 35% de nord-americans hi està en contra, però van votar Trump o Clinton (amb qui no estaven d'acord en aquesta qüestió) perquè les eleccions generals són sobre més d'una qüestió.

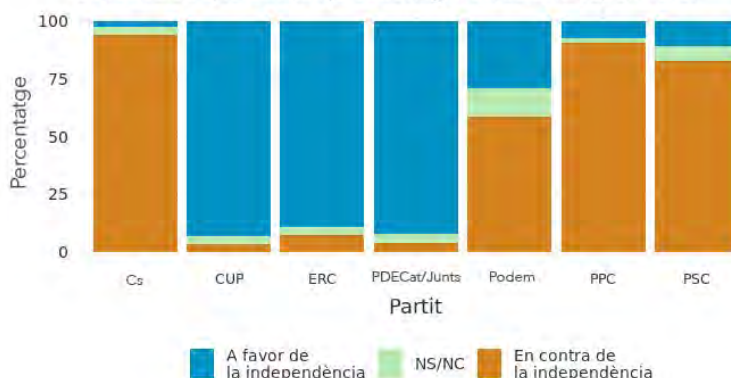
Trobem el mateix fenomen quan comparem les dades de les enquestes amb els resultats electorals a Catalunya. En aquesta anàlisi, hem vist que les opinions personals sobre la independència no sempre

s'adeqüen amb les posicions oficials dels partits polítics. I també hem vist que els resultats electorals generals no s'arreglaren perfectament amb les qüestions polítiques específiques.

El 91% dels votants de partits independentistes són independentistes, però només el 78,8% dels votants unionistes estan en contra de la independència. En un referèndum pactat, aquests votants 'creuats' impulsarien el vot independentista a una

Suport a la independència de Catalunya per partit

2018. Voleu que Catalunya esdevingui un estat independent?

3

Dades del Baròmetre d'Opinió Política / Centre d'Estudis d'Opinió.
3219 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Agregació de 0 enquestes.
Pregunta P31. Gràfic de Joe Brew | @joethebrew. www.vilaweb.cat.

Independentisme per posició del partit

2018. Voleu que Catalunya esdevingui un estat independent?

4

Dades del Baròmetre d'Opinió Política / Centre d'Estudis d'Opinió.
3219 residents de Catalunya amb ciutadania espanyola. Agregació de 0 enquestes.
Pregunta P31. Gràfic de Joe Brew | @joethebrew. www.vilaweb.cat.
"A favor" vol dir CUP, ERC, Junts; "en contra" vol dir PSC, PP, Cs, Podem.

Si examinem qüestions polítiques concretes, els resultats electorals no són en general cap baròmetre precís del sentiment de la població

Les raons específiques d'aquest encreuament de votants en la qüestió de la independència no són del tot clares

clara majoria. En altres paraules, el sí guanyaria en un referèndum d'independència amb la mateixa participació de tots dos blocs.

Per què hi ha tants votants 'creuats' als partits unionistes en comparació amb els independentistes? Les dades examinades no ens en donen la resposta, però hi ha unes quantes hipòtesis que valdria la pena de considerar:

—Quan la gent va a votar, té moltes qüestions al cap. Pot ser que hi hagi una proporció significativa d'independentistes que, simplement, es preocupen més d'altres afers que no pas de la independència i, per tant, voten partits unionistes.

—Hi ha molts independentistes nous. En aquests casos, potser mantenen el seu lligam polític anterior (és a dir, molts dels seus punts de vista polítics no han canviat), encara que la seva opinió respecte de

la independència hagi canviat els darrers anys.

—Els partits unionistes són molt més grans que els independentistes a l'estat espanyol, i reben més atenció dels mitjans de comunicació espanyols. Això podria fer que algunes persones amb tendències independentistes s'identifiquessin més fàcilment amb els partits espanyols més grans.

—Dos dels partits unionistes (PP i Cs) són significativament a la dreta dels partits independentistes. Per això, un independentista conservador i de dretes potser votaria un partit unionista, encara que estigués en desacord amb el partit en la qüestió concreta de la independència de Catalunya, perquè hi estaria d'acord amb moltes altres qüestions.

—Els socialistes catalans, que històricament i fins fa poc

han estat a favor de l'autodeterminació de Catalunya, han adoptat un posicionament anti-independència més explícit per a obtenir vots en l'àmbit espanyol en comptes d'un parer més matisat que representés millor la diversitat de pensament sobre la independència entre els seus votants. Si els socialistes representessin amb més precisió la seva base electoral, tindrien algun polític independentista al parlament.

—Podem i les seves variants no poden ser considerats unionistes, perquè molts dels seus votants són independentistes.

Les raons específiques d'aquest encreuament de votants en la qüestió de la independència no són del tot clares. Però sí que és clar que la majoria de catalans hi votaria a favor en una votació concreta sobre la independència de Catalunya. ■

El Madrid que es manifestarà per l'autodeterminació i contra la repressió

L'Aravot Milers de madrilenys sortiran avui al carrer en solidaritat amb el poble català i com a revulsiu a la seva causa

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Madrid viurà avui una manifestació històrica en favor de l'autodeterminació i contra la repressió judicial. Milers de catalans aniran fins al passeig del Prado de la capital de l'estat espanyol, i hi seran acompanyats d'una part de la societat madrilenya que s'ha solidaritzat amb Catalunya i que ja ha sortit al carrer algunes altres vegades.

Juntament amb Òmnium i l'ANC, la manifestació, l'ha convocada una cinquantena de col·lectius i entitats madrilenyes, principalment de l'esquerra comunera, republicana i anticapitalista. En canvi, no hi ha donat suport Podem.

Malgrat ser simbòlicament el centre de la política espanyola i del poder i haver-hi una majoria que s'oposa a les aspiracions catalanes, existeix un altre Madrid, més petit i invisibilitzat mediàticament, que serà present a la manifestació.

Una part minoritària, però gens menyspreable, dels ciutadans de la Comunitat de Madrid prefereix que els territoris tinguin la possibilitat de convertir-se en estats independents. Són un 5,3%, és a dir, 270.000 persones. També hi ha un percentatge similar que senten més madrilenys que no pas espanyols. A aquests, cal afegir-hi una part que, malgrat no tenir aquest model com a preferit, podria estar a favor que els catalans decidissin.

La defensa del Primer d'Octubre

Un dels moments de més mobilització van ser els dies previs al referèndum del 1-O, quan es va fer més present la defensa del dret de decidir dels catalans.

El 17 de setembre de 2017, es va convocar un acte en favor del referèndum en un centre cultural cedit pel govern municipal. Però, a petició del PP, l'acte va ser prohibit pel jutge José Yusty Bastarreche, el mateix que després ha aturat l'exhumació de Franco i s'ha pronunciat en contra de l'independentisme i la memòria històrica.

L'acte es va traslladar al Teatro del Barrio de Lavapiés, on no podia ser prohibit, atès

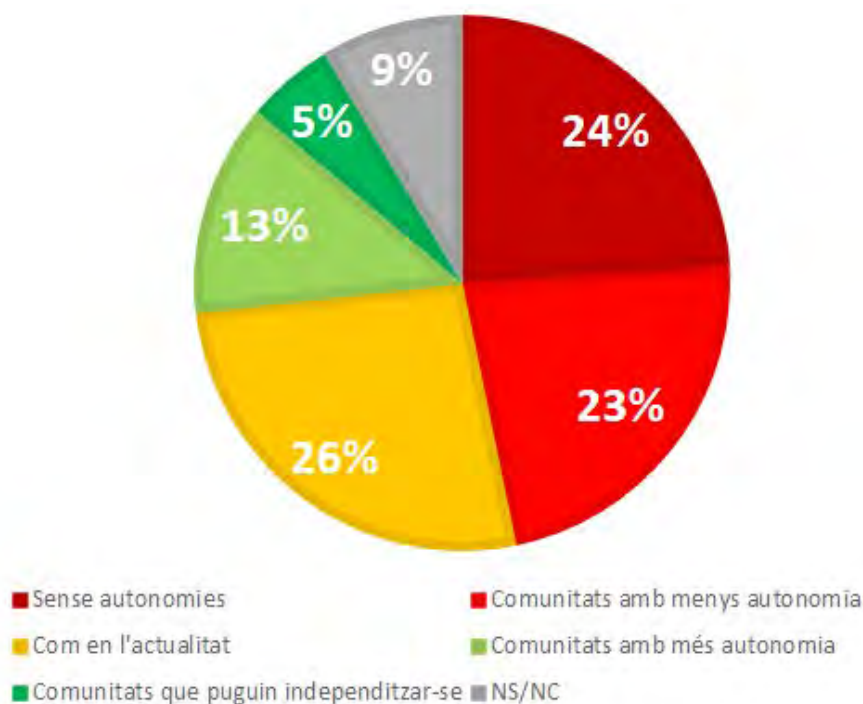
La manifestació del 16 de març, l'ha convocada una cinquantena de col·lectius i entitats madrilenyes

que no és cap espai públic, sinó una cooperativa. I allà va superar totes les expectatives. La sala es va omplir i mig miler de persones es va quedar fora; per això, després, van repetir l'acte al carrer.

La mobilització es va repetir el primer d'octubre, amb vuit mil persones a la Puerta del Sol en solidaritat amb el poble català i contra l'actuació policíaca. Posteriorment, s'han fet més actes de solidaritat, com el 17 de març de 2018, amb motiu dels cinc mesos de l'empresonament de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart.

Manifestació a Madrid pel dret a decidir. vv

Model preferit d'estat dels ciutadans de la Comunitat de Madrid, segons els tres darrers baròmetres del CIS. vw

Un dels partits més actius dins aquest corrent és Esquerra Castellana (IzCa)

El castellanisme com a puntal de la solidaritat

Un dels sectors que ha defensat de manera més contundent la causa catalana és el castellanisme. Un moviment que cerca el reconeixement nacional i la creació d'un estat federal o independent per a Castella, que engloba el territori actualment dividit en disset províncies.

Els seus partidaris són anomenats 'comuneros', perquè tenen com a referent la revolta dels Comenys (1521-1522). En aquell enfrontament, la noblesa castellana va ser derrotada per la corona i l'alta aristocràcia, cosa que va posar fi al poder local i va imposar la monarquia absoluta.

El castellanisme considera aquella derrota el moment de

la pèrdua de la llibertat del seu poble, com la Guerra de Successió (1701-1715) ho és per als Països Catalans. Creu que l'estat espanyol ha beneficiat un entramat de poder i ha deixat de banda les regions castellanques, desindustrialitzades i amb problemes de despoblació.

Un dels partits més actius dins aquest corrent és Esquerra Castellana (IzCa). Mentre els sectors ambigus subordinen el procés català a un canvi a l'estat espanyol, Esquerra Castellana, partidària de l'autodeterminació sense fissures, defensa que Catalunya faci el seu camí i creu que, justament, aquesta ruptura del règim del 78 pot ser una oportunitat per a Castella.

Cal afegir la solidaritat dels Anticapitalistes, també convocants de la manifestació d'avui i que tenen tres regidors a l'Ajuntament de Madrid (Rommy Arce, Montserrat Galcerán i Pablo Carmona). L'organització va ser fundadora de Podem, però s'ha acabat desmarcant d'aquest partit. A més, s'ha mostrat crítica amb la gestió de Manuela Carmena, cosa que ha comportat que facin candidatures alternatives a Madrid de cara a les eleccions municipals i autonòmiques. Per la seva banda, Esquerra Castellana no es presentarà en aquest cicle electoral, malgrat haver anat amb Podem a les eleccions del 2016.

La voluntat de trencar el règim

Entre els convocants de la manifestació, també hi ha gran part dels grups sorgits de les consultes populars sobre la monarquia espanyola. La primera votació es va fer al barri madrileny de Vallecas el 23 de juny de 2018: hi van participar 7.270 votants i dos-cents voluntaris. Unes consultes que s'emmarquen en la consulta sobre la independència d'Arenys de Munt del 2009 i en les quals, malgrat el poc ressò mediàtic, ja hi han participat vora 120.000 persones. Més de cent mil, a favor de la república.

Tot i ser una iniciativa concentrada a Madrid, també s'han fet consultes sobre la monarquia espanyola a universitats i municipis dels Països Catalans: a Badia del Vallès i Vilobí d'Onyar, i a la Universitat del País Valencià, la Universitat d'Alacant, la Miguel Hernández, la Pom-

Els madrilenys que han comprovat prou sovint la vulneració de drets i llibertats es manifestaran per solidaritat, però per molt més

peu Fabra, la Universitat de Barcelona i la de les Illes Balears. El 20 de març es votarà a l'Autònoma de Barcelona.

Entre les iniciatives per a debatre sobre el sistema polític actual, hi ha l'acció coneguda amb el nom de 'Rodea el Congreso' ('Envolta el congrés'), de la qual ha sorgit la Coordinadora 25-S, una de les convocants de la manifestació d'avui, que aplega gran part de les organitzacions que hi donen suport.

El 25 de setembre de 2012 i en accions similars posteriors, milers de persones van envoltar el congrés espanyol per protestar contra la situació política i exigir mesures com ara l'auditoria del deute públic, la fi de les retallades i dels desnonaments, una reforma fiscal més justa i la dissolució de la monarquia.

La repressió contra qui discuteix el règim

Les accions no han estat pas vistes amb simpatia, ni de bon tros, sinó que la protesta del 25 de setembre va ser reprimida de manera contundent, amb trenta-quatre detinguts i desenes de ferits. Entre els encausats hi havia l'advoca-

da i activista Doris Benegas (1951-2016), dirigent d'IzCa, a qui van portar a l'Audiència espanyola, teòricament per haver organitzat les concentracions.

El ministre d'Interior espanyol de llavors, Jorge Fernández Díaz, va parlar de 'violència extrema' per part dels manifestants i la delegada del govern espanyol a Madrid, Cristina Cifuentes, va dir que tenien una 'llista negra' de vuit-centes a mil persones.

L'acció es va repetir unes quantes vegades, i de resultes d'això hi hagué repressió policíaca i judicial. Francisco Molero, sindicalista del SAT, ha estat condemnat a cinc anys de presó per aquelles protestes, acusat d'atemptat contra l'autoritat amb l'única prova del testimoniatge de policies, que es van arribar a contradir. L'activista ha denunciat un muntatge policíac. De primer es va exiliar, però després va tornar per complir la condemna.

De la mateixa manera, entre els assistents a la manifestació del primer d'octubre de 2017 en solidaritat amb el poble català, vuit joves (dos menors) van ser acusats, un

mes després dels fets, de desordres públics i dos delictes de lesions. Tots neguen els fets i denuncien un muntatge policíac, però s'encaren a més de tres anys de presó i 17.000 euros de multa.

El partit Esquerra Castellana va ser objecte d'un intent d'il·legalització el 2008. L'organització d'ultradreta Manos Limpias el va denunciar i el va voler vincular a ETA. La denúncia va ser arxivada.

Així doncs, les organitzacions que discuteixen el sistema actual, siguin d'on siguin, són perseguides i reprimides. És fàcil de trobar-hi semblances amb les actuacions vistes a Catalunya o al País Basc. No és estrany, doncs, que dissabte milers de persones de Madrid participin en la manifestació en favor de l'autodeterminació i contra la repressió judicial.

Els madrilenys que han comprovat prou sovint la vulneració de drets i llibertats es manifestaran per solidaritat, però per molt més. La possibilitat de crear una república catalana pot servir alhora per mostrar la veritable cara del règim. Una oportunitat de canviar les coses, també a Madrid. 🇪🇸

7DIES

{ La selecció de la setmana { 11-15 de març

Dijous 14.**Duran Lleida: 'No em toqui més els collons'**

ADIVA KOENIGSBERG

Dimecres 13.**Santi Vidal: 'La meva sanció era una depuració ideològica i un avís a navegants'**

ALBERT SALAMÉ

Dimarts 12.**Apareixen les urnes del pla B del referèndum: les 'ikees'**

VILAWEB

JOSEP ANTONI DURAN LLEIDA

‘No em toqui més els collons’

Tensa entrevista amb l'ex-president d'Unió Democràtica de Catalunya

ANDREU BARNILS

Josep Antoni Duran Lleida (1952) acaba de publicar unes sucoses memòries polítiques titulades *El risc de la veritat* (editorial Proa) que parlen intensament ja de bon començament, a la portada i tot: Duran i Lleida ha perdut la 'i'. Ara és Duran Lleida. Punt. Un home que ha passat de ser un catalanista moderat a justificar l'aplicació del 155. Un home que ha passat de ser el possible successor de Jordi Pujol a votar el PSC-PSOE, el 21-D. El llibre són 506 planes que abasten els orígens polítics i el llarg recorregut d'una de les figures més destacades i controvertides de la política catalana i espanyola d'aquests darrers quaranta anys. Duran repassa la major part de temes punxeguts, que no defuig, cosa que sempre s'agraeix: del deute d'Unió al procés d'independència. De la seva negativa a l'estatut a les crítiques a Carles Puigdemont i Artur Mas. De les relacions amb el PNB als contactes amb el rei espanyol. I tot amb precisió de detall i prosa amena. Duran Lleida va rebre ahir VilaWeb a l'hotel Presidente de Barcelona. Foren vint minuts d'entrevista intensa, amb un punt de tensió i alguna pujada de to, en certs moments. Però, a diferència d'alguns altres, Duran respon a les preguntes, siguin quines siguin. I des del començament.

—Al llibre dieu una cosa que m'ha sobtat: que a vegades acabàveu discursos cridant 'Amunt! Avant! Visca Catalunya lliure!' I la gent us deia: Mira, ja s'ha fet dels nostres. Però responeu que no.

—Una vegada, va passar. 'Visca Catalunya lliure' vol dir la llibertat de dir coses. De poder dir 'vull ser aquí, vull ser allà'. Unió és un partit que neix amb un model confederal com a proposta d'articulació. 'Amunt! Avant! Visca Catalunya lliure' és un crit de guerra, entre cometes, de Carrasco i Formiguera, que nosaltres utilitzàvem sovint. I cadascú el pot interpretar com vulgui. I si la proposta d'Unió era confederació, i de continuar a

Ja vaig votar el PSC el 21-D. I ja havia aplicat el 155

La responsabilitat no és de qui aplica el 155, és de qui provoca l'aplicació del 155

Espanya, demanava la llibertat de poder decidir continuar a Espanya.

—'Visca Catalunya lliure' vol dir la llibertat de continuar integrats a Espanya?

—'Visca Catalunya lliure' per a molta gent vol dir independència, punt final. Per mi vol dir aquesta llibertat de poder triar aquest model que crec convenient, que és la confederació.

—Ara que hi ha eleccions espanyoles, qui votarà Duran Lleida?

—Faré cas del que digui Units per Avançar.

—El fet que el PSOE hagi aplicat el 155 us frenaria de votar els socialistes?

—Ja vaig votar el PSC el 21-D. I ja havia aplicat el 155.

—I no us frena votar qui tira endavant el 155, i que permet tancar gent a la presó?

—Jo crec que hem de ser una mica pedagògics tots plegats. I explicar que el 155 s'aplica perquè hi ha un acte previ, que és la DUI. És una resposta que és a la llei. No és una resposta desitjada, ni considerada mai com a òptima. Per tant, si hem d'analitzar el 155 hem d'analitzar què va passar abans.

—Aquesta aplicació del 155 hi ha qui diu que és anticonstitucional, perquè el 155 permet de donar ordres a un govern, però no de fer-lo caure.

—Em sembla molt bé que hi hagi gent que pensi això. I hi ha gent que pensem coses diferents. Forma part de la democràcia. Jo no he fet mai res perquè es provoqués l'aplicació del 155. Hi ha qui no el desitja, i hi ha qui ha fet molt perquè s'apliqui. I hi ha gent que no el desitgem i no hem fet res per provocar-lo. Reitero: la responsabilitat no és del qui aplica el 155, és de qui provoca l'aplicació del 155.

—És culpar la víctima, no? Si algú ve a casa i em roba, la culpa és del lladre, no meva.

—Evidentment. I aquí, qui ha robat?

—Aquí m'han robat el meu govern.

—Com a conseqüència d'això... Com a conseqüència d'un acte previ, que és el robatori, a casa teva, s'aplica la llei. En aquell senyor, aleshores, li roben la llibertat. Però abans primer ha robat ell, a casa teva. No empenyem. No girem les coses d'aquesta manera.

—Al llibre dieu que el deute d'Unió té tres raons. Primera, gastem massa. I us en doneu la culpa. I també dieu una cosa que impressiona: a Unió, quan es votava el pressupost, la gent era a fora fumant el cigarret.

—Si jo assenyalo això podria de-
duir-se'n: doncs quina irresponsabilitat, no? Ara imagineu-vos els partits en els quals no se sotmet a votació el pressupost. I que ningú no sap quin pressupost hi haurà. A Unió el pressupost es votava. I es portava als congressos. Cosa que no passa a cap més partit.

—Les seus, al final, qui se les ha quedades? A qui es van vendre?

—No ho sé.

—Ironia del destí, m'ha semblat a mi, és que el bufet d'advocats que es va ocupar del deute va ser Deloitte, on hi havia, em sembla, David Madí. Jo ara veia David Madí entrant a Unió.

—No, no. Hi ha una persona de Deloitte. Però em sembla que Deloitte de Sevilla. David Madí no sé si està a Deloitte. No ho sé.

—Algú que creu en les lleis del mercat, tenir aquest deute tan gran com ho viu? Són vint-i-dos milions de deute que no van poder pagar.

—Vostès són una pàgina web, oi?

—Sí.

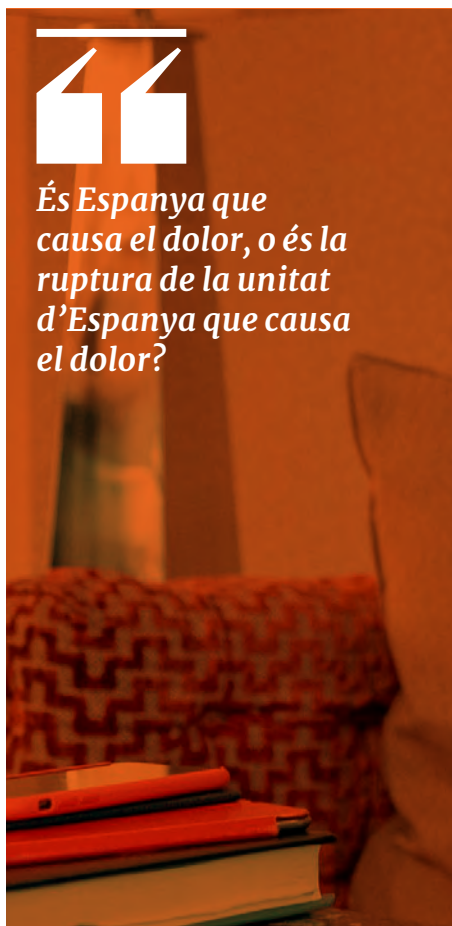
—Reben subvencions públiques? Què passaria si es retiressin aquestes subvencions públiques?

—No ens passaria res. Les subvencions a VilaWeb són el 6% del total.

—Doncs a nosaltres, sí que ens ha afectat. Perquè els partits van amb un siste-

És Espanya que causa el dolor, o és la ruptura de la unitat d'Espanya que causa el dolor?

ADIVA KOENIGSBERG

ma de finançament que va molt ajustat a les subvencions públiques. Aquí ho explico: ens ha afectat. El jutge ja ha tancat el concurs de creditors. I no ha trobat cap responsabilitat dels dirigents d'Unió. Però quan entres al jutjat, el jutge és qui decideix. Com a qualsevol altra empresa, que desgraciadament són moltes que han de presentar concurs de creditors. M'ha costat diners? Sí, és clar. Pagava la quota. Només faltaria. I perquè després vaig fer algun crèdit personal, com també explico, per mirar de pagar nòmines.

—Del fragment de l'estatut impressiona que hi ha un punt com si demanés: siu perdó. No us va agradar que tirés endavant, dieu. I us lamenteu de no haver vist que el PSC hi votaria a favor. 'Vaig badar.'

—És que l'estatut nostre era molt dolent. Jo no l'hauria fet, l'estatut. Ni en Pujol tampoc. Ell ja va dir-ho en el

seu moment. Jo creia que la manera d'avançar no era un nou estatut, sinó resolent tres o quatre problemes de l'autogovern de Catalunya. El finançament, però no tan sols el finançament. Jo sentia la gent del PSC, la seva discrepància amb l'estatut, i pensava que finalment no ho votarien. La intervenció de Rodríguez Zapatero, cridant Maragall i Mas, va fer que finalment el PSC l'acceptés.

—Hi ha una reunió molt interessant que expliqueu entre vós, Fainé, Javier de Godó, Botín, César Alierta. Per què us hi reuniu, amb els banquers?

—Tots no crec que siguin banquers, però vaja. Perquè m'ho demanen. I perquè estan molt interessats que això no arribi on ha arribat. I que no hi hagi un conflicte entre Catalunya i Espanya. Que no és bo, ells ho entenen així, i jo també. De quatre, dos eren banquers i dos no ho eren.

—Hi ha gent des d'Espanya que diu que això de la independència és una cosa dels burgesos egoistes. Que Fainé, o Javier de Godó, facin precisament aquesta reunió per evitar-la trenca aquesta idea. —Però ells no són independentistes.

—Per això trenca la idea.

—El que volien era evitar... la burgesia... No sé què diu Espanya. Escolti'm, aquí hi ha hagut una declaració unilateral d'independència, han vulnerat les lleis, no hi ha hagut capacitat política per a trobar una solució al tema. I desgraciadament això és a les mans dels jutjats. I desgraciadament hi ha unes persones que són allà, com sabeu, al tribunal. Espero que no s'equivoqui la justícia com s'ha equivocat la política. I després haurà de tornar la política, i intentar trobar una solució política perquè la solució judicial no és solució.

—Max Weber parla de l'ètica de la responsabilitat, i l'ètica de la convic-

ció. Jo us volia fer la reflexió següent, senyor Duran. La unitat d'Espanya és legítima, però després de fer que hi hagi gent a la presó, gent a l'exili, tanta violència, Weber no diria que val més deixar-ho estar, per ètica de la responsabilitat?

—És Espanya que causa el dolor, o és la ruptura de la unitat d'Espanya que causa el dolor?

—A l'Argentina quanta gent ha mort? A l'Uruguai? A Xile? Quant dolor ha causat la unitat d'Espanya? No tan sols aquí. A tot el món.

—No ho sé.

—Els independentistes no n'hi posem, de gent a la presó. L'altre bàndol, sí. Qui causa dolor, aquí?

—Les lleis hi són per a complir-se. Els lletrats del Parlament de Catalunya ja ho van advertir. Una altra cosa és que no comparteixi la tipificació que ha fet aquest senyor sobre la rebel·lió. Però els fets són els que són. No es jutgen les persones per les seves idees, sinó pels fets. Aquests fets els mateixos lletrats del parlament van considerar... Però jo no faig d'advocat defensor dels uns ni dels altres. La justícia decidirà. I el TEDH hi dirà la seva també.

—Hi insisteixo. Potser la unitat d'Espanya és una cosa tan forçada que causa dolor i aleshores Weber diria: escolti, la unitat d'Espanya és molt legítima, però causa tant dolor que val més deixar-ho estar.

—Em sembla que no ha llegit prou Weber. I deixem-ho estar, perquè faríem una segona lectura de Weber.

—Dieu que Vox és de dreta extrema. Per què no d'extrema dreta?

—És igual. Com vulgui. Extrema dreta, doncs extrema dreta. I per vostè què és Podem? És l'altra banda. L'un a l'extrem de la dreta i l'altre a l'extrem de l'esquerra. Tots dos fan propostes que no encaixen amb la constitució i que farien modificar la constitució. No votaré ni els

ADIVA KOENIGSBERG

uns ni els altres. No em sento a prop ni dels uns ni dels altres.

—No són comparables. Vox són fills del franquisme. Podem no són fills de l'estalinisme.

—Quina entrevista! Quines discussions! Si a Vox els vota la gent, no són fills del franquisme. Són fills de la democràcia. Que mantinguin i defensin idees dels franquistes és una altra cosa diferent. Però són fills de la democràcia. I Podem també són fills de la democràcia i sorgeixen de les urnes. Que fossin fills o néts de Franco uns, o fills i néts de no sé qui els altres, se me'n fot. Neixen de les urnes.

—Els veieu comparables?

—No els comparo, jo, cony. Vostè me'ls fa comparar.

—Sobre la transició hi ha un llibre que es diu: *El mite de la transició pacífica*, de

Que fossin fills o néts de Franco uns, o fills i néts de no sé qui els altres, se me'n fot. Neixen de les urnes

Sophie Baby. L'heu llegit?

—No.

—Centenars de morts. Creieu que la transició va ser modèlica?

—Sí.

—Creieu que és modèlica amb centenars de morts damunt la taula?

—Sí. No sé on són els centenars de morts, però sí, va ser modèlica. No crec que hi hagi hagut cap mort per una decisió política de la transició. Cap ni un. Digueu-me'n un.

—Martín Villa va donar ordres i van morir obrers al País Basc. Any 1976. No és transició, això?

—La transició és passar de la dictadura en què el senyor Martín Villa era ministre, a la democràcia. La transició és un trànsit de la dictadura a la democràcia. A Xile també va haver-hi morts. A Portugal va haver-hi morts, i va haver-hi ruptura.

—A Portugal n'hi va haver quinze o vint. A l'estat espanyol parlem de centenars.

—La transició va ser modèlica. Per vostè no, punt final. Apunti que jo dic que és modèlica. I és un èxit col·lectiu.

—Amb tants morts?

—No em toqui més els collons. Apunti-ho també. Amb tants morts o no tants morts, cony.

—Heu visitat els presos?

—No. Perquè no tinc el grau suficient de relació amb ells per a visitar-los.

—Amb Rull i Turull no hi teniu grau suficient?

—De relació, no. Els conec, sí. Però no.

—Hi ha un punt en què insinueu que una bona sortida seria l'indult.

—És una de les possibles solucions de futur perquè és una solució establerta a la llei. No es tracta de corregir la decisió del jutge sinó que la constitució i la legalitat permet aquesta via.

—A l'índex de noms, que és molt agraït,

hi ha un nom que no he trobat. M'hauria agradat. Joan Cogul.

—No ho sé, si hi és. Però en parlo. Parlo del tema de Turisme.

—De Turisme, sí. De Joan Cogul, no.

—I per què l'hi he de posar?

—Perquè és l'home que es va suïcidar arran d'aquest cas.

—I ja ho dic, també, que va acabar... Per respecte a ell no dic més coses.

—Heu sentit l'entrevista que van fer a Carmen Fargas [esposa de Cogul]?

—No m'interessa gens ni mica què hagi dit la senyora Carmen Fargas.

—Aquella senyora deia que vós li'n vau pagar 100.000 el mes [en canvi de silenci sobre el cas Turisme].

—Que no m'importa gens ni mica, això és una falsedat. Jo no he pagat mai res a la senyora Carmen Fargas. Jo no portava la caixa d'Unió Democràtica.

—Doncs a mi m'ha impressionat aquesta entrevista (vídeo, vídeo 2 i text).

—Tant se me'n fot el que digui la senyora Carmen Fargas! Parlem del llibre, cony. No em parli de la Carmen Fargas. Parli del que vulgui, escrigui el que vulgui. No l'he escoltada, ni m'interessa. Sé que menteix.

—Sap que menteix?

—Sí.

—Vostè al llibre en parla, d'aquest cas. I per això em sobta que no surti el nom de Joan Cogul.

—Doncs deu ser un descuit. Però hi surt el tema. I surt la seva dona, també, no?

—El llibre es diu *El risc de la veritat*. I he pensat: aquest nom no hi deu sortir pel risc de dir la veritat.

—Jo dic la veritat sobre Cogul. No en dic més per respecte a la família.

—Se'ns acaba el temps. Hi ha res que vulgueu afegir?

—Res.

No he visitat els presos perquè no tinc el grau suficient de relació amb ells per a fer-ho

No es tracta de corregir la decisió del jutge sinó que la constitució i la legalitat permeten aquesta via

JORDI SEBASTIÀ

‘L’extrema dreta pot arribar a blocar el funcionament del Parlament Europeu’

Entrevista al cap de llista de Compromís a les eleccions europees del 26 de maig

JSFB

PERE MARTÍ

El periodista Jordi Sebastià (Burjassot, 1966) va ser el primer eurodiputat de la història de Compromís d'obtenir un escó a les eleccions europees del 2014. Ara ha tornat a guanyar les primàries de la seva formació contra la diputada al congrés espanyol Isaura Navarro i, per tant, tornarà a

encapçalar la llista. És una candidatura que s'anomena Primavera Europea, de la qual també formen part Més per Mallorca, En Marea i altres grups polítics de l'estat espanyol. L'ex-batlle de Burjassot (2011-2014) vol repetir l'experiència. En aquesta entrevista parla dels interessos valencians a defensar a Europa,

però d'una Europa com més va menys democràtica, i també de la decisió de Carles Puigdemont i Oriol Junqueras de ser candidats a les eleccions europees del 26 de maig. Sebastià ha participat en nombrosos actes que s'han fet al Parlament Europeu per a denunciar la situació dels presos polítics i els refugiats.

Amb el problema de la taronja, s'ha visibilitzat més la nostra feina

El Parlament Europeu em va reconèixer com a eurodiputat abans de jurar davant la Junta Electoral espanyola

—Són les segones primàries al Parlament Europeu que guanyeu.

—Aquesta vegada m'ha afavorit haver estat el primer eurodiputat de Compromís, i la gent ha reconegut la feina feta aquesta passada legislatura, tot i les dificultats que hi ha per fer arribar a la gent la feina que fem al Parlament Europeu. Per sort, aquest darrer any, amb el problema de la taronja, s'ha visibilitzat més la nostra feina.

—Què es pot fer per la taronja des del Parlament Europeu?

—D'entrada, demanar que es deixi de donar un tracte preferent a Sud-àfrica i que no se li permeten unes excepcions sanitàries que es demanen als productors europeus. Les taronges de Sud-àfrica han de tenir els mateixos controls sanitaris que les de la Unió Europea. I també demanem de retornar a la situació anterior al 2016, quan les taronges de Sud-àfrica només entraven lliurement a Europa els mesos que no hi havia producció al País Valencià i altres zones comunitàries. Des del Parlament Europeu es pot pressionar la Comissió i els governs dels estats membres, però en el nostre cas tant el PP com el PSOE tiren pilotes fora.

—Aquesta qüestió, doncs, continuarà essent un dels eixos de la nova legislatura.

—Sí, sens dubte. A més, aquesta legislatura s'ha d'aprovar la reforma de la Política Agrària Comunitària (PAC) i caldrà defensar l'agricultura mediterrània. Una altra prioritat ha de ser aconseguir que la Unió Europea s'implique més en la lluita contra la violència masclista. És complicat, perquè els grups majoritaris no ho volen. I també treballarem perquè el Comitè de les Regions, que actualment és un organisme consultiu de segona fila, pugui passar a legislar sobre afers d'infraestructures, com ara el corredor mediterrani. També volem que la Unió Europea tinga un pressupost més elevat, pels volts del 3% del PIB, i que no depenga dels estats.

—Els estats no ho voldran. Com es fa, això?

—S'han d'introduir taxes noves, que no recauran sobre els ciutadans sinó sobre els estats, com ara una taxa sobre carburants i una altra sobre transaccions financeres.

—Tot indica que us trobareu una cambrà amb més presència de l'extrema dreta. Com pot afectar, aquesta situació?

—Hi haurà un augment de l'extrema dreta molt important i molt preocupant. És repartida en diversos grups. Dins el PPE hi ha Viktor Orbán, el president d'Hongria; després, hi ha els Conservadors; i després, el grup on pertany Le Pen. Si els qui fins ara articulaven majories, que eren el PPE, els socialistes i els liberals, no són capaços de sumar els Verds i altres grups progressistes, l'extrema dreta pot arribar a blocar el funcionament del Parlament Europeu. Els tres grans grups, probablement, no tindran majoria. I si no tenen més suports, poden perdre votacions, perquè l'extrema dreta pot afegir-se al vot negatiu dels Verds o altres grups d'esquerres només per blocar. Ens sentirem dir que fem pinça amb els feixistes, però el problema són els tres grups majoritaris, que són incapaços d'acceptar el pluralisme.

—Com veieu l'interès que ha despertat la candidatura de Carles Puigdemont i d'Oriol Junqueras al Parlament Europeu?

—Són diferents, però totes dues volen internacionalitzar el conflicte català. En el cas de Puigdemont, no entenc la polèmica sobre si podrà ser eurodiputat o no. A mi, el Parlament Europeu em va reconèixer com a eurodiputat abans de jurar davant la Junta Electoral espanyola. Primer, vaig rebre la carta del Parlament Europeu amb el reconeixement i, després, la carta de la Junta Electoral que em citava a Madrid per jurar la constitució. I si Puigdemont va en una missió parlamentària a Espanya, no el podran detenir, perquè té immunitat. És molt clar, tot i que poden canviar les normes de joc. Siga com siga, Puigdemont tornarà a posar en evidència la justícia espanyola i això està molt bé. 📺

SANTI VIDAL

‘La meva sanció era una depuració ideològica i un avís a navegants’

Entrevista al jutge, que ha estat readmès a la carrera judicial · Ha estat quatre anys suspès de sou i feina

ALBERT SALAMÉ

ROGER GRAELLS FONT

Santi Vidal està content. El Tribunal Suprem espanyol finalment li ha donat la raó i ha estat readmès a la carrera judicial després de quatre anys sense poder exercir de jutge per haver participat en l'elaboració d'un esborrany de constitució catalana. Tanmateix, haurà de participar en un concurs públic per a recuperar una plaça com a jutge, i pot ser que no pugui exercir a Catalunya.

Vidal fou la primera víctima de l'aparell repressiu de l'estat espanyol. L'ànim d'escarment i de venjança va dur el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) a imposar-li la sanció màxima de tres anys i a prolongar-la l'any passat indefinidament per les seves opinions polítiques. Però ara el Suprem ha ensorrat el castell de cartes de Carlos Lesmes. VilaWeb visita el jutge Vidal a casa seva, dos dies abans de declarar com a testimoni en el judici contra el procés. Ens avança que s'acollirà al dret de no declarar perquè és investigat al jutjat 13 de Barcelona en una causa que no creu que arribi ni a judici: 'És com una teulada de fusta plena de tèrmits.'

—Us ho podem demanar tot? Hi ha tanta repressió, que de vegades els periodistes ens movem amb una certa autocensura.

—En una època com l'actual, en què a l'estat espanyol aflora la repressió contra tot allò que hom pensa o diu, és molt important que tant els qui discrepen del model constitucional actual com els periodistes no practiquin l'autocensura. És la primera derrota. Quan els qui tenen el poder aconsegueixen que la gent no diguem què pensem o mesurem dues o tres vegades allò que voldríem dir és un fracàs del sistema democràtic.

—Sentiu que s'han reparat els vostres drets?

—Dissortadament, la reparació absoluta no hi és mai. Confio que la sentència del judici contra el procés sigui absoluta, i encara que l'encertés, cosa que serà difícil, la reparació no seria

Tinc una sensació agredolça perquè finalment m'han donat la raó, però m'hauria agradat molt incorporar-me a la judicatura de la República de Catalunya

Haver guanyat el cas és una victòria, però no m'enduré cap sorpresa si la plaça que m'ofereixen no és de prop

absoluta. Els companys del govern i del parlament fa un any i escaig que són la presó i això no ho pot reparar ningú. A mi m'han impedit durant quatre anys de fer allò que més m'agradava, fer de jutge. Per a això vaig estudiar dret, em vaig preparar unes oposicions... i per això crec que durant vint-i-sis anys vaig fer la feina ben feta. Mai no em van obrir cap expedient i tinc un índex de revocació de sentències dels més baixos de la carrera judicial. Crec que tenia i espero continuar tenint un cert prestigi jurídic, si més no a Catalunya. Tinc una sensació agredolça perquè finalment m'han donat la raó, però m'hauria agradat molt incorporar-me a la judicatura de la República de Catalunya. Vull fer també un agraïment al col·lectiu de juristes Drets pel suport que m'ha donat en tot moment.

—Heu tingut sensació d'escarment i venjança?

—Sí. Vaig poder entendre que em sancionessin temporalment, tot i que no m'esperava tres anys, que era la suspensió màxima. Al poder judicial espanyol era lògic que el molestés que col·laborés en l'esborrany d'una hipotètica constitució catalana. Ara, ni justifico ni comparteixo ni entenc que fa un any em castiguessin de manera indefinida.

—Ara us obliguen a presentar-vos a un concurs públic.

—És una part de la sentència que lògicament no comparteixo, però que he de respectar. No hi puc presentar recurs. Vaig demanar que designessin la destinació. M'ho han desestimat perquè consideren que és una competència exclusiva del CGPJ. En el pròxim concurs de places vacants de la meva categoria professional, m'ho han d'oferir i tindrà una preferència.

—Quan pot tardar?

—Normalment el termini de concursos d'adjudicació de places vacants dins la carrera judicial és cada dos mesos o tres. De les places vacants, podré triar d'acord amb l'antiguitat, que m'és re-

coneguda. Hauré de triar la que consideri menys perjudicial des del punt de vista d'allunyament geogràfic, que és el que li demanava al Suprem, perquè em consta que hi ha vacants a Catalunya.

—Penseu que poden intentar perjudicar-vos i no convocar places a Catalunya?

—El president del CGPJ, el senyor Lesmes, no s'ha caracteritzat ni per tenir-me una especial consideració, cosa que no li demano, ni tampoc per complir la llei de manera escrupolosa. M'ho espero tot, amb franquesa. Haver guanyat el cas és una victòria, però no m'enduré cap sorpresa si la plaça que m'ofereixen no és de prop.

—Fa gràcia que no us readmetés per haver expressat opinions polítiques un organisme, el CGPJ, absolutament polititzat pel PP i el PSOE.

—Em consta que una part de la cúpula judicial del Suprem fa bastant temps que està molt incòmoda amb el CGPJ de la manera que el dirigeix el senyor Lesmes. De fet, hi ha hagut unes quantes impugnacions de decisions seves fins i tot per part dels vocals del CGPJ. El seu mandat ha estat molt qüestionat i ara està en funcions. En aquests moments m'imagino que la seva posició és bastant inestable.

—Coneixeu el jutge Manuel Marchena?

—Personalment, no. L'he vist en cursos de formació. És un bon jurista i un bon professional del dret. De la seva feina no en tinc res a dir, fins ara. En relació amb el procés, aquest judici ni tan sols havia d'haver començat. Els indicis de criminalitat són tan febles i contradictoris que, sincerament, m'esperava que no s'obrís judici oral.

—De debò que ho esperàveu?

—Sí. Tots els juristes amb qui comento això em diuen que sóc un ingenu, però jo continuo confiant en el dret, malgrat totes les barbaritats que hem vist i això que m'han fet a mi. Pensava sincerament que, a tot estirar, aquest judici

Em consta que una part de la cúpula judicial del Suprem fa bastant temps que està molt incòmoda amb el CGPJ

ALBERT SALAMÉ

seria per desobediència o, estirant-lo al màxim, per conspiració per la sedició. És a dir, fer actes preparatoris per, en un moment determinat, arribar a prendre una decisió que no seria compatible amb l'ordre constitucional vigent. Però com que això no es va arribar a consumir, perquè la declaració d'independència no va publicar-se al BOPC ni res, seria en grau de temptativa. Parlaríem de penes molt menors i de la llibertat provisional immediata dels acusats. La rebel·lió, la sedició agreujada amb malversació... no tenen cap fonament de dret.

—**Ho analitzeu en termes de dret.**

—Quan un acumula trenta anys en el món de la justícia, qualsevol conflicte l'analitzes d'acord amb allò que diu la llei i com s'ha d'interpretar segons el relat fàctic. Els fet del 20-S i l'11-O no tenen res a veure amb el que expliquen els escrits de la fiscalia i de l'acusació particular. Confio i continuo confiant que la sentència que es dictarà cap al juny o juliol sí que s'ajusti al dret i hi hagi una sorpresa agradable per als presos i la

major part dels ciutadans de Catalunya. Ara, si és de condemna, continuarà essent una sentència injusta. En un estat democràtic, votar i declarar la voluntat política d'independència no és delictes. I ho diuen persones molt més qualificades que jo, més d'un centenar de catedràtics i professors de drets penals de tot l'estat espanyol.

—**Com heu vist el judici fins ara i el paper de Marchena?**

—El jutge Marchena és un bon jurista, però té fama de tenir un caràcter una mica difícil i ser poc dialogant. Crec que fa un esforç per a ser més obert que no podíem pensar abans del judici. Però això és realment sincer, hi ha voluntat de transparència i de donar igualtat de mitjans a totes les parts? O bé és perquè és conscient que el judici es retransmet en directe i que el veuen milions de ciutadans, observadors internacionals, jutges i fiscals europeus que s'han pronunciat contra les tesis de la fiscalia espanyola... Crec que Marchena n'és molt conscient. Adopta una posició intel·ligent perquè

per l'opinió pública mundial i els mitjans europeus també es jutja el Tribunal Suprem.

—**Sou citat a declarar dijous com a testimoni. Ho fareu o us acollireu al dret de no declarar perquè sou investigat pel jutjat 13?**

—M'acolliré al dret de no declarar. Així ho he convingut amb la meua advocada. Puc dir que la meua línia de defensa serà coherent. Tinc el dret de guardar silenci i no perjudicar la meua estratègia de defensa al jutjat 13. A més, no m'ha citat a declarar el tribunal, la fiscalia ni l'advocacia de l'estat, només Vox. Al·legaré que no reconec la legitimitat processal d'aquest partit d'ultradreta per a fer-me preguntes, i són els que es van querellar contra mi al jutjat 13.

—**Veieu matèria per a recórrer contra una sentència condemnatòria a Estrasburg?**

—Si malauradament la sentència del Suprem és condemnatòria amb uns termes jurídicament inadmissibles, les defenses

ja han dit que presentaran recurs al Tribunal Constitucional. El Constitucional no anul·la sentències. La seva funció serà analitzar si el judici s'ha fet amb totes les garanties. Crec que hi hauria marge suficient perquè les defenses poguessin obtenir un pronunciament favorable del Constitucional espanyol. Ja sé que puc semblar ingenu, però continuo creient en el món del dret. Això implicaria la immediata llibertat dels presos.

—Sembla difícil que passi això.

—És difícil, però no impossible. Tinc la impressió que la majoria dels membres del Constitucional s'han adonat que la deriva que ha tingut el tribunal d'ençà del 2010 amb la sentència de l'estatut és una deriva francament perillosa. Es retorça molt el dret per a arribar a unes conclusions determinades. Hi veig possibilitats. En el cas que no es fes, s'hauria d'arribar a Estrasburg. El problema és el temps i els efectes de les seves sentències. Abans de quatre o cinc anys seria difícil que es pronunciés. Analitzaria la vulneració de drets fonamentals, i no tinc cap dubte que la sentència d'Estrasburg anul·laria la sentència del Suprem. Com ho ha fet en el cas d'Otegi o en altres coses. Espanya és un dels estats en què la justícia ha estat més qüestionada per la justícia europea. Però, és clar, qui repara els drets vulnerats en aquest temps? Les sentències del TEDH haurien de ser un correctiu per a la jurisprudència del Constitucional, però dissortadament, com va dir una magistrada de l'Audiència espanyola, i no en diré el nom perquè és a les hemeroteques, 'a Estrasburg que diguin el que vulguin, que nosaltres farem el que hàgim de fer'.

—A la instrucció del 13 hi ha hagut moltes irregularitats. En podeu emetre una opinió, malgrat ser-hi investigat?

—Puc dir allò que la meua advocada i els de la resta d'investigats han dit. La fase d'instrucció del sumari és tan farcida d'irregularitats, il·legalitats a l'hora de les entrades i escorcolls, les interceptacions telefòniques... i la vulneració de drets fonamentals, que la nostra tesi

ALBERT SALAMÉ

és que el cas del 13 no arribarà mai a judici. No hi pot arribar, a judici. És com una teulada de fusta plena de tèrmits. Si arribem a judici, els caurà a sobre. Espero no equivocar-me. Per sort, ara hi ha una nova jutgessa i estic segur que s'ho mirarà de manera més imparcial i objectiva que no pas el magistrat que se n'encarregava.

—La maquinària judicial del 13 va començar amb la querella en contra vostre per declaracions en actes de l'ANC. Heu tingut sentiment de culpa i penediment?

—Els primers dies de febrer del 2017 van fer-se públiques declaracions meves en un acte polític, de manera descontextualitzada. El periodista d'El País va agafar frases de quatre o cinc actes, de diverses persones, i va muntar un relat. Com ha fet la fiscalia. Va muntar un relat que, si s'escolten íntegrament els quatre actes en què vaig participar sobre estructures d'estat, em vaig sentir traït. Cal recordar que exercia com a porta-

La nostra tesi és que el cas del 13 no arribarà mai a judici. És com una teulada de fusta plena de tèrmits

veu d'un grup parlamentari i que feia una campanya que es deia 'Construïm República' per a parlar del referèndum i les estructures d'estat. Vaig assumir les meves responsabilitats i segurament vaig pecar de falta de prudència. No sóc un polític professional, que sap què pot dir i que no, i vaig travessar aquesta línia, vaig caure en el parany. Això es va transformar en un sentiment de culpa? No. Estàriem exactament igual. He de ser humil, també. Les meves paraules i la meua opinió no tenen el pes necessari per a desencadenar aquesta repressió de l'estat. Ho haurien fet exactament igual. M'agradaria afegir que en l'intercanvi de cartes que he tingut amb la majoria de presos, sempre ha estat en aquesta línia. Ells sempre m'han dit que no estan tancats per culpa meua, de cap de les maneres. Algunes coses que vaig dir eren verídiques, altres eren exagerades.

—En traieu cap conclusió, de tot això?

—La lliçó que he après d'aquests últims quatre anys és que les persones que no som polítics professionals correm molts més riscos de caure en paranys pel fet de ser sinceres i dir allò que realment pensem. Jo no sé contestar Y a una pregunta X. En canvi, un polític professional sí que ho sap fer. Sí que em recrimino a mi mateix d'haver entrat en el joc de la política sense estar completament preparat. Els cops de colze que hi ha a dins... la professió de polític per mi és molt honrosa i imprescindible, però no havia pensat que a dins hi veuria el que vaig veure. Les traves per darrere, els cops de colze, l'intent de manipular allò que has dit per a treure'n un rèdit polític... i això passa tant amb els partits opositors al teu com, per desgràcia, amb persones del teu partit. Aquesta és una lliçó que he après i que em permet de dir que no em dedicaré mai més a la política. Mai més.

—Fareu política de base?

—Tots fem política. Pobre, el qui no ho fa! Vol dir que és neutre i que li és igual si governen els uns o els altres o si es fan polítiques socials. Continuaré fent política de base. Evidentment, respectant,

com he fet sempre i com ha reconegut sempre el CGPJ, que les meves opinions personals no interfereixen en el meu treball jurisdiccional. Malgrat això, em van sancionar.

—Podrem tornar a creure en la justícia?

—Estic convençut que si algun dia es fa realitat el desig de tenir un estat propi i per tant una justícia republicana, sí. Començarem de nou i intentarem que sigui una justícia justa. Ja veieu que parlo en primera persona del plural perquè si això fos així, no renunciaria a tornar-m'hi a implicar d'una manera més seriosa.

—La vostra és una primera victòria, potser.

—Estic molt content que pel país pugui ser un punt d'inflexió, si ho arriba a ser. Personalment, també estic content. Vaig ser el primer a ser escarmentat i ara el primer a qui retornen parcialment els drets. La meua sanció era una depuració ideològica i un avís a navegants. Si fas de jutge però et fiques en política, i no els agrada, hi ha conseqüències. Hi havia jutges favorables al dret d'autodeterminació que durant aquests anys han estat callats.

—Què s'ha de fer perquè la justícia sigui diferent?

—Segurament una de les primeres coses que cal fer perquè els ciutadans recuperin la confiança en la justícia és modificar el sistema d'elecció dels vocals del CGPJ. Fa molts anys que ho dic. Actualment un terç el tria el congrés, un altre terç el senat i l'últim terç els jutges. Majoritàriament, els jutges són conservadors, per una qüestió sociològica del franquisme. L'Associació Professional de Magistratura és ideològicament vinculada al PP i són el 80% dels jutges. S'ha de canviar el sistema d'elecció dels vocals i jo defenso un sistema d'elecció directa, tant dels qui volen governar els jutges com els qui volen estar al govern. Això permetria que l'elecció de jutges del Suprem i del Constitucional el fes gent més representativa i propera a la societat actual. ■

Aquesta és una lliçó que he après i que em permet de dir que no em dedicaré mai més a la política. Mai més

La meua sanció era una depuració ideològica i un avís a navegants

L'urna del pla B, al costat d'una de les urnes que es van fer servir al referèndum. vw

Apareixen les urnes del pla B del referèndum: les 'ikees'

1-0 Tres grups diferents d'urnes, amb deu mil unitats cada grup, es van preparar per al referèndum d'autodeterminació

REDACCIÓ

El conseller Lluís Puig ha penjat avui a Instagram una fotografia en què es veu com era l'urna alternativa preparada per al referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017.

Com és sabut, les urnes que es van acabar fent servir, les icòniques urnes xineses de plàstic blanc, van ser repartides als col·legis electorals en

una operació extraordinària que va esquivar en tot moment la vigilància de la policia espanyola.

Alguns dels qui van prendre part en l'operació ja van explicar de seguida que aquell joc d'urnes, que va ser presentat pels consellers Raül Romeva i Jordi Turull vint-i-quatre hores abans del referèndum, no era pas l'únic joc que l'organització havia previst.

Per evitar que la policia espanyola les pogués inter-

Les urnes de plàstic que es varen fer servir eren les del primer pla, el pla A

ceptar, no tan solament s'havia fet un nombre d'urnes superior al que era necessari, sinó que n'hi havia tres jocs completament diferents, amb dissenys i materials diferents, que es movien per canals també completament diferents. De manera que si en queia un, en restaven dos d'intactes.

Les urnes de plàstic que es varen fer servir eren les del primer pla, el pla A, que va funcionar perfectament i va fer innecessari d'activar els

L'embalatge que es feia servir per transportar-les i distribuir-les no forma part del reportatge fotogràfic

altres dos. El conseller Puig ha revelat avui com eren les urnes del pla B. I tot fa pensar que encara hi ha un altre joc, el del pla C.

Abans del Primer d'Octubre, de cadascun d'aquests jocs n'hi havia prop de deu mil unitats, desades i preparades per a ser distribuïdes en qualsevol moment per tot el país. Per tant, la policia espanyola i la Guàrdia Civil no és que no trobessin cap de les deu mil urnes del pla A, sinó que no van ser capaces d'interceptar cap de les trenta mil urnes que, en realitat, van circular.

VilaWeb va tenir accés a una de les urnes del pla B, que ensenya ara, després d'haver-se'n fet pública l'existència pel conseller Puig.

Aquestes urnes, que en clau eren anomenades les 'ikees', es repartien embalades i parcialment desmuntades. Anaven acompanyades d'un full d'instruccions, que tenia l'aspecte del d'un producte d'Ikea, i d'ací ve que les anomenessin així.

L'embalatge que es feia servir per transportar-les i distribuir-les no forma part del reportatge fotogràfic que us oferim avui.

Les urnes del pla B es poden muntar amb unes instruccions semblants a les d'Ikea

Cultura popular Guia de les Falles 2019

Festivals Barcelona Beer Festival

Cultura popular Perpinyà, capital de la Sardana

VilaWeb { Paper >16-17/3/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

La mostra, que arriba a Barcelona, ofereix una experiència multisensorial al voltant de l'art de Van Gogh en una vela de 1.500 metres quadrats

'MEET VINCENT VAN GOGH': L'EXPOSICIÓ QUE DESCOBREIX L'OBRA DEL GENI NEERLANDÈS

‘MEET VINCENT VAN GOGH’: L’EXPOSICIÓ QUE DESCOBREIX L’OBRA DEL GENI EN 360 GRAUS

Exposicions La mostra, que arriba a Barcelona, ofereix una experiència multisensorial al voltant de l’art de Van Gogh en una vela de 1.500 m2

REDACCIÓ

Amb els seus quadres, Vincent van Gogh va crear un univers molt particular, imaginatiu i ric en formes, textures i colors. Per això és un artista especialment apte per a les experiències immersives: qui no ha somiat mai a endinsar-se en una de les seves obres? Doncs, des d’aquest cap de setmana, això és possible gràcies a l’exposició ‘Meet Vincent van Gogh’ que serà al Port Vell de Barcelona fins al 2 de juny.

És una exposició de grans dimensions que ocupa tota una vela de 1.500 metres quadrats i que ha estat produïda pel museu Van Gogh d’Amsterdam. Aquest centre de referència en l’obra de Van Gogh ha dissenyat l’exposició com una experiència multimèdia, immersiva i multisensorial per acostar-se a l’art del pintor neerlandès per mitjà dels sentits. D’aquesta manera, els visitants poden tocar les reproduccions de les obres i fins i tot posar-s’hi dins: és possible seure al llit que l’artista va pintar en el retrat de la seva habitació a *El dormitori d’Arle* i resseguir amb les mans els traços gruixuts i sinuosos que dibuixen el firmament a *La nit estelada*.

Per tal de fer l’experiència com més immersiva millor, la mostra es complementa amb tota mena de projeccions en tres dimensions, animacions multimèdia a gran escala i diversos audiovisuals interactius que permeten de bussejar entre l’obra de l’artista. I amb un microscopi especial, també es poden veure

És possible seure al llit que l’artista va pintar en el retrat de la seva habitació. ACN

tots els detalls dels seus quadres. A més de la innovació tecnològica de primer ordre, l’exposició ‘Meet Vincent van Gogh’ també és molt exhaustiva i es complementa amb abundants fotografies, fragments de cartes i vídeos que parlen sobre les diverses etapes artístiques i vitals de Van Gogh.

La visita va acompanyada d’una audioguia on el mateix Van Gogh i la seva família relaten la història de cada quadre

a patir de cartes que va escriure el pintor. Perquè al llarg de la seva vida, l’artista neerlandès va mantenir una correspondència fluida amb el seu germà Theo, que era marxant d’art, i també amb la seva cunyada i els seus pares. Amb les seves veus, hom es pot fer una idea més clara de la personalitat de Van Gogh i de la seva manera de crear, perquè parla dels seus sentiments, anhels, pors, frustracions i motivacions.

Les falleres majors, amb un mocador lila per a celebrar el 8 de març. EFE

FALLES DE VALÈNCIA 2019: GUIA BÀSICA PER A GAUDIR DE LA FESTA

Guia Quins són els monuments fallers que no us podeu deixar escapar? Us oferim una guia bàsica de les Falles

TXELL PARTAL

És la primera vegada que visiteu les Falles de València? Ja hi heu anat però voleu descobrir la festa d'enguany? Ací trobareu informació de tot allò que podeu fer durant la setmana fallera que comença aquest divendres, 15 de març, amb la *plantà* de les falles infantils.

Més de set-centes falles inundaran els carrers de València aquests dies. I això vol dir també pólvora, xarangues, llums, gent al carrer i bunyols amb xocolata. I –no cal pas amagar-ho– també seran dies de batibull de trànsit, amb molts carrers tallats i aglomeracions.

La setmana fallera comença demà, 15 de març, amb la *plantà*, i s'acaba el 19, dilluns, amb la *cremà* de totes les falles. Durant quatre dies la ciutat es paralitza i s'aboca a la festa. Els carrers s'omplen de monuments i els fallers surten al carrer a celebrar la data que esperen amb ànsia tot l'any. A continuació us oferim una guia per a saber tot allò que no us podeu deixar escapar durant la setmana fallera.

Quines són les falles que no podeu passar per alt?

Hi ha tantes falles per visitar, que la recomanació millor i primera és que feu un recorregut per aquells monuments que us faci gràcia de veure. No podeu passar per alt les falles més espectaculars, que

són les de la Secció Especial, que trobareu detallades **en aquest mapa**.

En total són nou falles, totes força a la vora. Com que no s'hauran plantat completament fins el 16 de març, de moment no se sap quines guanyaran els primers premis. No serà fins diumenge a les nou del matí que es faran públics. Quan en tinguem les dades les afegirem a aquesta guia.

Al mapa, també hi hem indicat les falles municipals situades a la plaça de l'Ajuntament. La falla grossa ha estat dissenyada per segon any consecutiu pels artistes fallers José Latorre i Gabriel Sanz. Després de l'experiència tan gratificant del 2018, enguany han treballat amb els artistes urbans valencians Pi-

Hi ha tantes falles per visitar, que la recomanació millor i primera és que feu un recorregut per aquells monuments que us faci gràcia de veure. EFE

Per sisè any consecutiu Falles Populares i Combatives llança un videoclip per celebrar les falles

chiAvo. La creació és una falla clàssica però amb una cobertura ben moderna.

Fa una setmana que planten la falla de l'ajuntament. Precisament, aquests dies s'ha pogut veure els PichiAvo com la complementaven amb un gran mural de grafitis.

La falla infantil municipal es titula 'Paradetes de flors número 14' i ha estat dissenyada pel duet Cap de Suro, format per Ariadna González i Xavier Guerea. El propòsit és fer un homenatge a les paradetes de flors típiques. A més, els creadors han fet una falla interactiva, de manera que els visitants hi podran interactuar amb l'olfacte, l'oïda i la vista.

Les falles alternatives

Les Falles Populares i Combatives són una proposta nascuda el 2002 al districte de Ciutat Vella, gràcies a la feina conjunta

de diversos col·lectius de la ciutat. Amb els anys, ha anat consolidant-se com una alternativa a les falles oficials, amb l'objectiu de gaudir de la festa fallera, però recuperant el carrer i la cultura lliure i popular. És una manera de retornar a l'esperit popular de les falles. És una altra visió, en què la cosa més important no són els monuments sinó la gent i la festa.

Per sisè any consecutiu Falles Populares i Combatives llança un videoclip per celebrar les falles. Enguany el grup Frida canta a la justícia en forma de trap. 'Crema-ho tot' és el títol d'aquesta peça musical plena de contingut reivindicatiu i protesta social.

Si voleu veure falles alternatives també podeu visitar la falla emblemàtica reivindicativa Arrancapins. I si voleu evitar aglomeracions, podeu visitar les

falles d'algunes altres poblacions, com ara Alzira, Borriana i Torrent.

'Mascletà'

D'ençà de l'1 de març la ciutat trontolla amb la *mascletà*, que es fa cada dia a les dues del migdia a la plaça de l'Ajuntament de València. És un concert d'explosions acompanyat d'olor de pólvora. S'hi ha d'anar molta estona abans per poder viure-la des de la plaça, i com més a prop millor, sempre respectant les distàncies de seguretat. Es recomana de posar-se d'esquena a la direcció del vent per evitar el fum i els paperets dels petards. Dura uns cinc o set minuts i una volta s'ha acabat cal molta paciència per a sortir de la plaça.

L'espectacle comença quan la fallera major de València dona l'ordre al piro-tècnic. 'Senyor piro-tècnic, pot començar la *mascletà*', n'és el senyal.

El 17 i el 18 de març, els fallers fan l'ofrena de flors a la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València

La 'cremà'. ACN

Carrers il·luminats

Moltes falles engalanen l'espai amb il·luminació de tota mena. És una moda que s'ha consolidat amb els anys. Enguany la guanyadora ha estat la Falla de Cuba – Puerto Rico. El segon premi se l'ha endut la Falla Sueca – Literat Azorín, i el tercer la Falla Cadis – els Centellets.

Però enguany hi ha canvis. Només la falla Cuba – Literat Azorín mantindrà l'espectacle de llum típic, perquè la junta de seguretat de les Falles ha suspès l'espectacle tradicional de llums al barri de Russafa.

Castells de focs

Des del 16 fins al 18 de març, el cel de València s'omple de llum i de color cada

nit, amb uns focs artificials impressionants. El millor lloc per a veure'ls és el passeig de l'Albereda, on es concentra la gran multitud de gent, però també es pot veure de qualsevol pont del riu. Cal anar-hi d'hora per aconseguir un bon lloc.

El dia més especial és el dilluns 18, quan es fa la Nit del Foc, que comença a la 1.30. S'hi poden veure els castells més espectaculars i llargs. Enguany se n'encarregarà la Pirotècnica Caballer, que també tirarà la *masclètà* de Sant Josep i l'espectacle pirotècnic que inaugurarà les falles.

El 16 de març, la Pirotècnica Vulcano tirarà per primera vegada un castell per les falles. Serà al punt de mitjanit. El 17 de març el castell serà a la 1.00.

Ofrena de flors

El 17 i el 18 de març, els fallers fan l'ofrena de flors a la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València. Totes les comissions van del seu casal a la plaça de la Mare de Déu per lliurar-li un ram. S'hi han de fer moltes hores de cua. Amb els rams, es fa un tapís impressionat, de quinze metres, just davant la basílica. Una volta acabat, és exposat perquè tothom el pugui veure.

La Cavalcada del Foc

Un dels actes més desconeguts pels turistes és la Cavalcada del Foc, que a partir de les set del vespre recorre els carrers de Russafa i Colom fins a arribar a la Porta de la Mar. Representa l'exal-

tació del foc, just abans de la cremà. És la barreja perfecta de foc i festa. Hi ha carrosses, mecanismes de foc gegants, pólvora, música...

La 'cremà'

És el punt final de la setmana fallera. Les primeres falles que es cremen són les infantils, a les deu del vespre. La falla infantil guanyadora del concurs és especial i per això es crema mitja hora més tard que la resta. A les onze és el torn de la falla infantil de la plaça de l'Ajuntament.

Després toquen els monuments grans. Se segueix el mateix sistema. A mitjanit es cremen totes les falles, tret de la guanyadora, que es crema mitja hora més tard. L'última és la de l'ajuntament, que s'encén després d'un gran castell de focs artificials, cap a la una. Veure cremar tres falles és molt complicat. És recomanable d'anar amb prou temps a alguna de prop de l'ajuntament –com

ara la del convent de Jerusalem o la de la plaça del Pilar–, veure tot el procés de la cremà i després anar cap a la plaça de l'Ajuntament. Acostuma a haver-hi molta gent; tanta, que de vegades es fa difícil de veure cremar la falla.

És una nit de contradiccions per als fallers: festa i disbauxa es barregen amb la pena perquè les festes ja s'acaben. És normal de veure caure alguna llàgrima mentre es cremen les falles, sobretot a les falleres majors, que acaben el seu regnat.

Què podem fer de nit?

Les Falles no s'entenen sense les nits de festa. Els carrers de València s'omplen de multitud d'orquestrs i discomòbils que animen l'ambient de totes les comissions falleres. Tothom hi és benvingut.

Què s'hi pot menjar?

La paella és el menjar típic de València. I, naturalment, per les Falles no pot

faltar. El concurs de paelles és tot un clàssic. Totes les comissions falleres de la ciutat n'organitzen alguna. Si aneu amb colla, us podeu apuntar a un dels concursos i passar una estona inoblidable. En aquests casos, és important de participar i no pas de guanyar. Si cuinar no us agrada, hi ha moltes comissions que fan paelles enormes i hi conviden el veïnat.

Ara, només d'arribar a València veureu que per la ciutat hi ha molts llocs on venen bunyols, xurros i xocolata a tothora. Qualsevol moment del dia és bo per a menjar-ne. No podeu anar-vos-en de València sense haver tastat els bunyols de carabassa típics d'aquestes dates.

I per sopar? És corrent de fer-se un entrepà i anar a menjar-se'l en algun casal faller. Una de les novetats d'aquests últims anys són les calçotades, que ja han arrelat i no falten en cap comissió.

Els carrers de València s'omplen de multitud d'orquestrs i discomòbils que animen l'ambient de totes les comissions falleres

El concurs de paelles és tot un clàssic. vw

Retrata el naixement de la pintura moderna entre els segles XIX i XX. vw

EL MUSEU DE BELLES ARTS DE VALÈNCIA EXPOSA **SOROLLA** AL COSTAT DELS SEUS MESTRES I DEIXEBLES

Exposicions El centre se submergeix en la seva col·lecció i reordena el fons propi

REDACCIÓ

El Museu de Belles Arts de València ha obert una nova instal·lació de la seva exposició permanent dedicada a l'obra de Sorolla: 'L'inici de la pintura moderna a Espanya: Sorolla i el seu temps'. A partir del fons propi del museu, la mostra permet de descobrir l'art de Joaquín Sorolla en el seu context. També retrata el naixement de la pintura moderna entre els segles XIX i XX mitjançant un relat cronològic i diacrònic que posa en relació les obres del famós pintor valencià amb les dels seus mestres, deixebles i companys.

Aquesta nova exposició permanent entorn de Sorolla és una ampliació de vora mil metres quadrats de l'espai expositiu, un 30%. D'aquesta manera, el Museu de Belles Arts aconsegueix d'exposar tota la seva col·lecció permanent.

Un dels objectius de la mostra és fer conèixer l'obra de Sorolla en el seu context. Per això, dels dipòsits del museu s'han tret 125 quadres i tretze escultures. Vint-i-set són treballs de Sorolla i la resta pertanyen a artistes com ara Pinazo, Camarlench, José i Mariano Benlliure, Muñoz Degraín, Antoni Fillol i Cecilio Pla. Entre aquestes obres, hi ha, per exemple, *El sátiro*, d'Antoni Fillol, i la *Condesa de Trenor*, d'Ignacio Pinazo, que s'exposen per primera vegada.

El Barcelona Beer Festival es fa des del 2013. JORDI BERTRAN HERMOSILLA

MÉS DE 600 CERVESES ARTESANES D'ARREU AL BARCELONA BEER FESTIVAL

Festivals El festival va més enllà del tast de cerveses i ofereix una àmplia oferta gastronòmica i tot d'activitats relacionades amb la cultura cervesera

REDACCIÓ

Més de 600 cerveses provinents de 314 tallers artesans i més de 1.500 professionals del sector vinguts d'arreu. Aquestes són les xifres del Barcelona Beer Festival, el festival especialitzat en cervesa artesana més gran que es fa al país. La trobada, que no para de créixer, es fa durant tot aquest cap de setmana a la Farga de l'Hospitalet de Llobregat. Amb només vuit anys d'existència i gràcies a l'expansió que ha viscut el món de la cervesa artesana, el festival s'ha consolidat com una cita de referència que aplega les darreres tendències i novetats del sector.

Al festival hi haurà 120 sortidors que serviran més de 646 cerveses diferents. Entre tota aquesta oferta, els organitzadors han intentat buscar un equilibri entre les cerveseres nacionals i les que es fan a la resta del món, ja que la filosofia del Barcelona Beer Festival resideix en el

El món de les cerveses artesanes és molt complet i va molt més enllà de la mera degustació de diferents marques i tipus

Dissabte es faran tres sessions de tast molt diferents.
JORDI BERTRAN

coneixement i l'intercanvi per mostrar què es fa aquí i a fora. Una de les novetats d'enguany és que s'han dividit les més de 600 cerveses en set grans famílies. D'aquesta manera, expliquen els organitzadors, és més fàcil orientar-se entre tanta oferta i es fa pedagogia de la cultura cervesera.

Aquestes set famílies seran presents a tot el festival mitjançant un codi de colors a les cartelleres i explicacions de cada categoria. També hi haurà un codi específic per a la cervesa sense gluten i sense alcohol, per tal que tothom pugui gaudir de l'experiència cervesera del festival. Com ja és tradicional, les cerveses s'aniran tornant als sortidors i una gran pissarra i els tocs de campana

informaran de les varietats que es poden degustar a cada moment.

La cervesa artesana, tot un univers per descobrir

El món de les cerveses artesanes és molt complet i va molt més enllà de la mera degustació de diferents marques i tipus. Per això l'oferta del festival es complementa amb un bon reguitzell d'activitats paral·leles, amb tastos guiats, tallers, presentacions de nous productes i col·loquis. Divendres, per exemple, es podrà fer un curs d'introducció al vocabulari cerveser, aprendre a fermentar aliments i participar en un col·loqui amb Martin Dickie, fundador de la marca de cervesa escocesa Brewdog i un dels referents

europeus de la revolució de la cervesa artesana.

Dissabte es faran tres sessions de tast molt diferents: un serà de cerveses i formatges, l'altre de cerveses fetes amb llúpul de procedència 100% catalana i el darrer anirà a càrrec d'un sommelier especialitzat en cervesa, que aconsellarà alguns maridatges insòlits. També hi haurà un taller per a aprendre a cuinar amb flor de llúpul, un dels ingredients bàsics de la cervesa que té unes possibilitats gastronòmiques molt poc conegudes. Finalment, diumenge hi haurà una degustació guiada de cerveses catalanes, un maridatge de cerveses amb productes fumats i un taller per a aprendre a cuinar amb cervesa.

Aquest cap de setmana Perpinyà es proclama Capital de la Sardana 2019. vw

PERPINYÀ, NOVA CAPITAL DE LA SARDANA

Capitalitat La capital del Rosselló rellevarà Montblanc, que l'ha ostentat durant un any

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana Perpinyà es proclama Capital de la Sardana 2019. La capital del Rosselló agafarà el relleu de Montblanc fins el mes de març de l'any vinent, quan traspasarà el relleu a Sant Feliu de Guíxols. Durant aquest any, la ciutat oferirà diverses propostes festives però també amb voluntat de reflexionar i divulgar la importància de la sardana.

La jornada de proclamació de Perpinyà com a Capital de la Sardana 2019 serà

dissabte al matí en un acte a la Sala de les Llibertats. S'hi farà el traspàs de la bandera de la capitalitat i s'hi anunciaran els guanyadors dels Premis de la Sardana 2019. Després, al Museu Casa Pairal del Castellet s'inaugurarà l'exposició 'Sardana: entreu a la dansa'.

I a la casa de la vila, s'hi descobrirà una placa commemorativa i s'hi farà una ballada de sardanes a càrrec de la cobla Mil·lenària, de Catalunya Nord. Les activitats continuaran a la tarda, a l'església Nostra Senyora la Real, on hi haurà un concert especial de la cobla Mil·lenària acompanyada de la cantant Leslie Malet.

'Stan & Ollie' explica la vida dels populars personatges que van encarnar el duet còmic conegut popularment com el prim i el gras. ACN

ELS DRAMES 'MAYA' I 'BEAUTIFUL BOY' I EL BIOPIC 'EL GORDO Y EL FLACO', ENTRE ELS FILMS DESTACATS

Aquesta setmana arriben als cinemes dos drames: un és el film francès *Maya*, que versa sobre les peripècies d'un periodista que, després d'haver estat segrestat a Síria i alliberat, li costa trobar el seu lloc al món. L'altre és *Beautiful Boy*, una cinta que es basa en un llibre de memòries belga que va ser tot un èxit de vendes. Explica una llarga història d'addiccions mitjançant la relació entre un pare i un fill. Finalment, aquesta setmana també s'estrena la comèdia *Stan & Ollie*, que explica la vida dels populars personatges que van encarnar el duet còmic conegut popularment com el prim i el gras.

Maya

Direcció: Mia Hansen-Løve. Intèrprets: Aarshi Banerjee, Judith Chemla, Johanna ter Steege; Roman Kolinka, Alex Descas, François Lorient. Gènere: Drama.

Síria, desembre del 2012. Després de quatre mesos de captivitat, dos periodistes francesos són alliberats. Gabriel, el més jove, se sent incapaç de trobar un rumb i decideix d'anar a la ciutat índia de Goa, on va créixer. Allà coneixerà la Maya, que li canviarà la vida.

Beautiful Boy

Direcció: Felix Van Groeningen. Intèrprets: Maura Tierney, Kaitlyn Dever, Amy Ryan; Steve Carell, Timothée Chalamet, Christian Convery. Gènere: Drama.

David i Nick Sheff són pare i fill i plegats expliquen una inspiradora història de supervivència, recaiguda i recuperació d'una família que va viure amb l'addicció a les drogues durant molts anys. Basada en fets reals.

Stan & Ollie

El Gordo y el Flaco

Direcció: Jon S. Baird. Intèrprets: Shirley Henderson, Stephanie Hyam, Nina Arianda; John C. Reilly, Steve Coogan, Danny Huston. Gènere: Comèdia.

Gran Bretanya, dècada de 1950. Stan Laurel i Ollie Hardy són el duo de comèdia més famosos del món. Ara, intentaran revivre les seves carreres cinematogràfiques mentre s'embarquen en una maratoniana ronda teatral per la Gran Bretanya de postguerra.

Taxi a Gibraltar

Direcció: Alejo Flah. Intèrprets: Ingrid García Jonsson, Mona Martínez; Dani Rovira, Joaquín Furriel, José Manuel Poga. Gènere: Comèdia.

León Lafuente, Diego Manfredi i Sandra Sánchez són tres perdedors que emprenen un viatge delirant amb la promesa d'un carregament d'or perdut als túnels de Gibraltar.

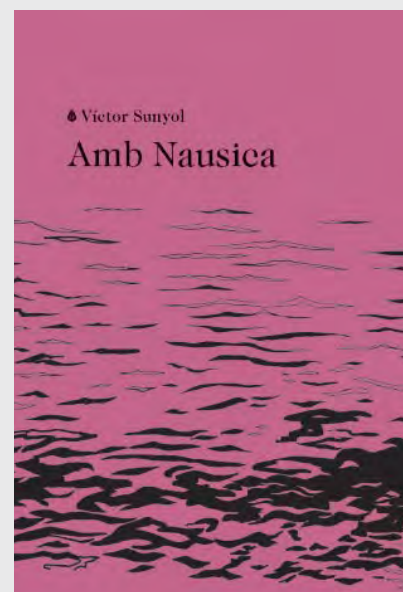

**Us convido a un
passeig de tastets
que acaba essent
un gran àpat,
un banquet de
sensacions, imatges,
reflexions, una
delícia**

Ester Andorrà

‘AMB NAUSICA’ DE VÍCTOR SUNYOL

**Labreu Edicions publica aquest llibre
de prosas d'un escriptor eminentment
poeta**

REDACCIÓ

Víctor Sunyol (Vic, 1955) és eminentment poeta (i cofundador de l'editorial especialitzada en poesia Cafè Central), però de tant en tant també conrea la prosa. És el cas d'*Amb Nausica*, que publica Labreu Edicions i que arribarà la setmana entrant a les llibreries. El llibre reflecteix la immersió de l'autor en la figura de Nausica de l'*Odissea*. Són reflexions i observacions fragmentàries sobre la trobada entre la noia i Ulisses. I la gran quantitat de literatura que aquest episodi ha generat. L'eco d'aquest moment clàssic homèric (que encara ressona) s'intercala amb breus textos sobre els moments i vivències de Sunyol.

Podeu llegir-ne **un fragment**.

L'editora de Labreu, Ester Andorrà, escriu sobre *Amb Nausica* per a VilaWeb:

«Cinc anys després de *Birnam* (Labreu ed., Cicutà, 8), Sunyol torna a la prosa: *Amb Nausica*. Per a mi és un honor tornar a publicar un nou llibre de Sunyol. Si *Birnam* era un soliloqui on Shakespeare i el món del teatre formaven l'ordit d'una trama dominada per la crisi del llenguatge i la crisi personal i professional d'un vell actor, aquest nou text pren com a eix la

figura de Nausica a l'*Odissea*. Nausica i l'eco d'aquest moment clàssic homèric ha fascinat molts lectors i ha fet escriure un bon nombre de textos a creadors i crítics. Sunyol ens diu una història que fa temps que el té pres i s'afegeix a aquesta tradició amb les seves reflexions sobre el tema i sobre tot allò que se n'ha escrit fins ara.

Són uns textos breus, molt breus, que s'intercalen amb altres fragments que glossen aquest mateix acte d'escriptura amb el seu context i la vida quotidiana de Sunyol, el ressò del mite en la vida d'ara. El llibre comença desenvolupant-se en dos plans. Un està compost per comentaris i reflexions sobre la figura i l'episodi de Nausica i sobre els textos i comentaris que ha inspirat (Goethe, Maragall, Palau i Fabre, Kazantzakis, Bufalino, Bello, Angelopoulos, Rodoreda, Fauchois, Vidal-Naquet, López Vilar...). L'altre, en clau més poètica, estableix com una mena de dietari de l'autor en els dies de la immersió en el tema i sobre l'escriptura dels textos. Els llocs i els temes de l'autor es combinen amb els de l'objecte d'escriptura (la força i el significat de la mirada, l'amor i el desig, la fidelitat, els mites, el temps, l'espera, l'exili, allò tràgic, la Mediterrània, la malaltia i la mort, el concepte d'heroi, el silenci, el plor, el record, l'espera, les utopies, la

pèrdua, el relat, la renúncia...). Al final, com no podia ser de cap altra manera, aquestes dues línies d'escriptura acaben fonent-se en una de sola, com es fonen en l'autor les reflexions sobre Nausica i assimilant les escenes, en diverses circumstàncies i paisatges, a l'actualitat.

És difícil d'adscriure *Amb Nausica* en un gènere literari. Sunyol escriu amb passió i, a la vegada, flueix en l'erudició. Ho fa amb un gest concentrat que adopta la finesa de la percepció per a construir un text molt rumiat que segueix el fil d'una gran quantitat d'intuïcions. Participa de la poesia, de l'assaig, de la crítica literària, del memorialisme, segurament d'altres gèneres i (potser) fins i tot de l'autoficció (en la mesura que la literatura afecta la vida). El conjunt és un passeig pels camins, paisatges, la gestualitat... de Nausica i de l'autor – i del lector. Un passeig on anireu trobant detalls, racons, mirades, miralls, reflexos, finestres on emmirallar-se de tot allò que Nausica i els seus textos inspiren. Un passeig per a satisfer curiositats de tota mena. Una història híbrida que com totes les històries – s'expliquin com s'expliquin, se les escriu sempre l'òïdor, el lector. Us convido a un passeig de tastets que acaba essent un gran àpat, un banquet de sensacions, imatges, reflexions, una delícia.»

ELS BUNYOLS DE LA MEVA ÀVIA

Us oferim una recepta de bunyols ben fàcil, ara que és temps de Quaresma

Ingredients

- 250 g farina de força
- mig sobre de Royal
- 3 ous
- 100 g de sucre
- 150 mg de llet
- 3 cullerades d'oli de gira-sol
- ratlladura d'una llimona
- una copeta d'anís
- oli abundant per a fregir
- sucre llustre

NEUS CUSCÓ

En un bol, posem els rovells d'ou i el sucre i remenem fins que blanquegi. Hi afegim la ratlladura de llimona, la llet, l'oli, l'anís, la farina i el llevat Royal. Ho barregem tot i ho deixem reposar uns vint minuts. Després, hi afegim les clares a punt de neu en compte.

En una paella fonda o un cassó, plena d'oli ben calent, anem fregint els bunyols, amb l'ajuda de dues culleretes. Una vegada ben daurats, els escorrem amb l'ajut d'un paper de cuina. Els col·loquem en una safata i, per acabar, els aboquem sucre llustre per sobre.

El govern a l'exili
denuncia Espanya en
la causa contra Llerena

Quaranta-nou morts en
dos atemptats contra
mesquites a Nova Zelanda

Fracassen en l'intent de
despenjar una pancarta contra la
repressió a Ceret

Cap dels policies espanyols que han declarat pels fets de
l'1-O a l'escola Ramon Llull recorda haver vist ferits

Els joves es manifesten arreu del país per demanar un
canvi de rumb en el terreny ecològic